“ဖေါက်ပြန်လေသည့်အချစ်များ”

“ချစ် ချစ် ..”

“ဆိုစမ်းပါဦး ..”

“တင့်တင့်တစ်ယောက်တော့ သူဌေးကတော် အခေါ်ခံရလောက်အောင် ဘ၀အဆင့်အတန်းကမြင့်သွားပြီ”

“အမယ် နိုင်ငံရေးသမားလေသံနဲ့ . ဘ၀အဆင့်အတန်းလေး ဘာလေးနဲ့ .. ဘ၀အဆင့်အတန်းမြင့်မှာပေါ့ သူ့ဘ၀ အကျိုးပေးကာလ ကောင်းတာကိုး မြင့်ရဲ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“သူ့အသားအရေ ကိုယ်အနေအထား အချိုးအစားက ယောကျ်ားတွေ ကျလောက်တော့ သူဌေးကလဲ ကောက်တော်မူတာပေါ့.. ဒီမယ်ဘယ်သူဘာပြောပြော အစကတော့ တင့်တင့်တာ မြင့်တို့ကိုယ်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း.. လုပ်ပေါ်လုပ်ဖက် ယော ခုတော့ ရာထူးတက်ပြီး သူဌေးကတော်ဖြစ်လာတော့ ကိုယ်တို့ကိုတောင် သူမကြိုက်ရင် သူ့လင်ကိုပြောပြီး ဖြုတ်ချင်ဖြုတ်ပြစ်နိုင်တာ”

“အမလေး မပူလိုက်တာချစ်ချစ်ရယ်. သူတကော .. ဘာကောင်မမို့လဲ”

“သူဌေးကတော်လေ”

“ခုမှ သူဌေးကတော်ပါ .. အစကတော့ ဟိုလူနဲ့တွဲ

ဒီလူနဲ့တွဲ..အင်းလေ..ဒါကိုဘဲ အဘိုးကြီးက စွဲနေတော့ သူ့အဘိုးစိုင်ကော် ချုပေါ်ရောက်သွားတာပေါ့"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ .. ဒါနဲ့မြင့် . သူ့အဆက် .. မောင်မောင်လွင်ဆိုတာနဲ့ အဘိုးကြီးလစ်ရင်လစ်သလို ဆက်နေတုန်းဘဲဆို"

"ဟား ဟား ဟား ချစ်ချစ်က ဒါတွေ မသိသေးဘူး ထင်တယ် ဆက်ရှိတင်ကပ်မလား တင့်တင့်က မောင်မောင်လွင်ကို လင်ငယ်ထားပြီး ငွေကြေးတောင် ထောက်ပံ့နေသေးတာ.."

"အော် .."

ထုံးစံအတိုင်း သူဌေးမရှိရင်မရှိသလို သူများလင်နေတာကအစ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချသည်အထိ နောက်ဆုံး တိုက်ရှေ့မှဖြတ်သွားသော မိန်းမတို့၏ ခြေလှမ်းတန်လွဲသည်ကိုပင်မကျန် ဝေဖန် အတင်းပြောလေ့ရှိသော စာရေးမရင်ရင်မြင့်နှင့် ချစ်ချစ်တို့သည် အလုပ်လုပ်ဖက် သူတို့လိုစာရေးမဖြစ်သူ တင့်တင့်အား သူတို့၏ အလုပ်ရှင်သူဌေးဦးသာခင်က ယူလိုက်သည်ကို မလိုသလိုလို လိုသလိုလိုနှင့် အချီအချပြောနေကြလေသည်။

ပြောမည်ဆိုလည်းပြောစရာပင်။ အင်ပိုလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးသာခင်မှာ အရင်မယားကြီး သေဆုံးသွားပြီးနောက် သားတယောက်ကျန်ခဲ့သော်လည်း မယားနှင့်သား ၆လလောက်ခြား၍ သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ

စိတ်နောက်ကိုယ်ပို ထင်သလိုနေခဲ့ရာမှ ရုပ်ကလေးကလည်းလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ပြောဘွယ်ရာမရှိ၊ အလိုက်ကလည်းသိတတ်လွန်းသည့် သူ့အလုပ်တိုက်မှ စာရေးမလေးတင့်တင့်ဆိုသူအား ယူလိုက်ပြီးကာမှ နေသားကျသွားလေတော့သည်။

တင့်တင့်မှာ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က တောင့်တောင့်တင်းတင်း တင်ကားကား၊ ရင်ဖွားဖွား၊ အသားဖြူဖြူ အမူအရာ အညှာအခရာတို့က သူများထက်သာသည့်အတွက် ယောကျ်ားတကာက မက်စရာဖြစ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း တိုက်ပိုင်၊ ကားပိုင်၊ ကုမ္ပဏီပိုင် ငွေရှင် ကြေးရှင် အသက်(၅၀)အရွယ် သူဌေးကြီးဦးသာခင်က ရုပ်ရည်ကလေးက သနားကမားနဲ့ ဆင်းရဲနေရှာတယ်ဆိုပြီးသနားရာကအစ တစတစနဲ့မယားအရာကိုပေးကာ ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် ချစ်လိုက်ရသည်မှာ အမောပင်။

သို့သော်လည်း တင့်တင့်သဘောကတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ သူ့သဘော၊ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်သည်။ သွားချင်ရာကိုအကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီးသွားသည်။ ပြန်လာသည့်အခါ ဦးသာခင်ထံ အပြေးသွား၍ လည်ပင်းဖက်ပြီး ၄-၅ချက်လောက်နမ်းပစ်လိုက်သည်နှင့် ဦးသာခင်မှာ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ခါ ကျေနပ်ရရှာလေသည်။

သူမသည် စားချင်ရာစား၊ သွားချင်ရာသွား၊ အဝ

အပင်မရှိ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံစွာနှင့်နေရပါသော်လည်း အသက်(၅၀)မဒေါ်အရွယ်ကြီးကို လင်လုပ်နေရသည်ကို တင့်တင့်မှာ ကျေနပ်အားရမှုမရှိ။ ဒီလူကြီးကိုမှ လင်မလုပ်ထား ပြန်ရင် ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီးတိုက်ကြီးပေါ်မှာ ခုလိုစည်းစိမ် မျိုး ခံစားရမည်မဟုတ်ပေ။

အဲဒီတော့ တင့်တင့်လုပ်ပုံက ရှင်းလှသည်။ သက်တူ ရွယ်တူမောင်မောင်လွင်ဆိုသူနှင့် နောက်မီးလင်းနေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် လင်ငယ်နေသည်။ သူ့လင်အဘိုးကြီး အလုပ်တိုက်သွားလျှင် အိမ်မှာပင် ခေမ်းသွားကြသည်။ အဘိုး ကြီးအိမ်မှာရှိနေလျှင် အပြင်ထွက်၍ လင်ငယ်နှင့်ပျော်ပါး လေသည်။

ဦးသာခင်သည် နံနက် ၉ နာရီတွင် အလုပ်တိုက်သို့ အရောက်သွား၍ ၁၀ နာရီတွင် ထမင်းပြန်စားပြီး နေ့လည် ၁ နာရီထိုးလျှင် အလုပ်တိုက်သို့ပြန်ကာ ညနေ ၅ နာရီထိုးမှ ပြန်လာတတ်သည်။ မယားလေး ပေါ်ပေါ်ယူထားပြီးမယား အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ကိုဆောင်သော်လည်း စီးပွားရေးဘက် ကိုကား လစ်လျူရှု၍မထားဘဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်၏။ အထူးသ ဖြင့် ညနေပိုင်း ၁ နာရီမှ ၅ နာရီအတွင်းတွင် အကြောင်းရှိ လျှင် အိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းနှင့်ပြောသည်မှအပ အလုပ်တိုက်၌ ရှိနေသည်ကသာများလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တင့်တင့်နှင့်လင်ငယ် မောင်မောင် လွင်သည် သူတို့ပျော်ဘို့မြူးဘို့ အချစ်ပလူးဘို့ အချိန်ကို ညနေ

၂ နာရီမှ ၄ နာရီအတွင်း သတ်မှတ်ချိန်းဆို၍ တွေ့ဆုံကြ လေသည်။ ဤအချိန်တွင် အိမ်စေမိန်းကလေးအား တခြား အလုပ်တခုခုလုပ်ရန် တင့်တင့်က ဖန်တည်းပေးထား၏။

"ပွမ် .. ပွမ် .."

တိုက်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြား၍ တင့်တင့်မှာ အပြေး ကလေးထွက်ခဲ့လေ၏။

"ဟော . ကိုကြီးမောင် ပြန်လာပြီ"

ဒီအချိန်တွင်လာနေကြမှန်းသိသော်လည်း တန်လုပ် ၍ ဝမ်းသာပြလိုက်သည်။

တင့်တင့်က မျက်နှာလေးချို၍ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် လင် ကြီးကိုဆီးကြိုလေ၏။ အဘိုးကြီးဦးသာခင်က အပြုံးလေးနှင့် ကြိုရှာသော မယားအလှလေးကို သဘောကျစွာဖြင့် ပြန်၍ ပြုံးရင်းအိမ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားကြလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် အဝတ်များပင်မလဲနိုင်တော့ဘဲ ကု တင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်သည်နှင့် တင့်တင့်မှာ အဘိုးကြီး၏ ဗိုက်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုးလေးမှောက်ကာ ခရာတာတာနှင့် အင်းကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ပေးနေ၏။

ထိုစဉ်အတွင်း သူ့ပေါင်ကြားထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှရှဖြစ် လာသဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ခါ ဦးသာခင်၏ ပါးကို တချက် နမ်းလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုဘေးသို့လှိမ့်ချလိုက်ခါ ကြယ်သီးဖြုတ် နေသော လက်အား အဘိုးကြီး၏ ပေါင်ကြားသို့ ထိုးနှိုက် လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ထောင်ထောင်ထလာနေသည့် အဘိုးကြီး၏ လီးကို အလိုက်သိစွာဖြင့်ခပ်ဖွဖွလေးဆုတ်၍ပေးလိုက်၏။ အဘိုးကြီးမှာ ယားလာသဖြင့် လီးမှာ တောတောကထက် တောင်မတ်လာ၏။ တင့်တင့်သည် တောင်မတ်နေသောလီးကြီးကို လုံချီပေါ်မှ ဆုတ်ကိုင်ပွတ်သပ်နေရာ အဘိုးကြီးစိတ်ထလာမှန်းသိသဖြင့် လုံချိုကို အသာလေးဆွဲလှန်လိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီး၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ မတ်တောင်နေသောလီးကြီးမှာ အထင်းသားပေါ်လာလေတော့သည်။

တင့်တင့်သည် ဦးသာခင်၏ ညာဘက်ဘေးသို့ စောင်းလှည့်၍ ညာလက်ဖြင့်လီးကို ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်းက ဦးသာခင်၏ ပါးကို ခပ်ရွရွလေး နမ်းလိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် ဦးသာခင်သည် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ခါ တင့်တင့်ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် ဘယ်လက်ဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်၍ ပန်းရောင်သန်းနေသော တင့်တင့်၏ ပါးလေးနှစ်ဘက်ကို တအားပစ်၍ လေးငါးချက်ဆက်ကာနမ်းရင်း ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်ရာတွင် မာတောင်နေသော သူ့လီးမှာ တင့်တင့်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ သွားထောက်မိလေ၏။

"အတင့်တင် .. ခနဲနဲလျှော့ပါအုံး . ကိုကြီး"

အတင့်က ညုသံနှော၍ ပြောလိုက်ရာ ဦးသာခင်သည် ဖက်ထားသောလက်ကို ရုတ်လိုက်ပြီး အတင့်၏ ညာလက်လေးကို ဆွဲကာ သူ့ပေါင်ကြားရှိ လီးပေါ်သို့ ထိုးတင်

ပေးလိုက်၏။ အတင့်ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် လီးကို ဆုတ်ကိုင်ရင်း ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ပေးလေ၏။

ဦးသာခင်မှာ ခံကောင်းကောင်းနှင့် မခွထ္တ မှိန်းနေရာမှ ဘယ်လက်နှင့်အတင့်၏ ထမိန်အား အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရာတွင် ထမိန်မှာ ခါးအထိရောက်လာသည်နှင့် ဦးသာခင်နည်းတူ အောက်ပိုင်းတွင် ခြေသလုံးသားမှအစ ပေါင်ရင်းအထိ ဖြူဖွေးဖြောင့်စင်းနေသော အောက်ပိုင်းသားတို့မှာ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာတော့သည်။

ဤတွင်အတင့်ကလည်း ကိုင်ထားသော လီးအား သူ့စောက်ပတ်ဝသို့တေ့လိုက်ပြီး လီးထိပ်နှင့်စောက်ပတ် နုခမ်းသားကို ယင်စပ်သလို ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်ပေးလိုက်ရာ ဦးသာခင်မှာ အတင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ရင်း ရင်ချင်းအပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

"ဟင်း . ချစ်လိုက်ရတာ ..ရွှတ်..ရွှတ်"

ဦးသာခင်သည် အားမလိုအားမရ သက်ပြင်းကြီးချကာအတင့်၏ ပါးလေးနှစ်ဖက်အား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရွှတ်ကနဲနေအောင် နမ်းလိုက်ပြန်၏။

"အတင့်ကလဲ ကိုကြီးကို သိပ်ချစ်တာ သိလား"

အတင့်ကလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မိုးနေသော ဦးသာခင်၏နဖူးအား လက်ညှိုးလေးနှင့်ထောက်ခါ ခရာတာ ဆိုလိုက်လေ၏။

"အမလေး ဖဲဒါတွေကြောင့် ဟောဟိုအသက်လေး

ကို ချစ်လို့မဝ .. နမ်းလို့မဝ ဖြစ်နေရတာ"

ဦးသာခင်က ပြောပြောဆိုဆို ပုတ်သင်ညိုခေါင်း ညိမ့်ပြသလို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲနေအောင် ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး လျှင် အတင်းဖက်၍ ပါးချင်းကပ်ခါ မျက်လုံးနှစ်ဖက် မှိတ် လျက် ခေတ္တငြိမ်ပြီး ဇိမ်ယူလိုက်ပြန်၏။

"ဒီလောက်တောင်ဘဲလား .. ကိုကြီးရယ်"

"အမလေး .. မေးမှ မေးရက်ပလေ့ .. ဒီထက်မ က အဆတရာတောင်ပိုသေးတယ်"

ဦးသာခင်က သူ့ညာလက်အား အတင့်ကျော အောက်မှ ဆွဲနှုတ်၍ နို့အုံပေါ်သို့တင်ပြီး ဆုတ်ကိုင်လိုက်ရင်း ဝေတင်းတင်းညှစ်ခါပြလိုက်၏။

"အမလေးလေး .. လေး ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ် ကိုကြီး ချစ်တာကလဲ ကြောက်စရာဘဲ"

အတင့်သည် နာသွားသဖြင့် သူ့နို့တအုံလုံးကို ဆုတ် ကိုင်ဖျစ်ညှစ်နေသော လက်ကို ရုတ်တရက်ဖမ်းကိုင်ထား လိုက် ရလေ၏။

သို့သော်လည်း ဦးသာခင်က စူထွက်နေသော နို့ကြီး အား တအုံလုံးပြွတ်ပါလာတော့မတတ် တဟင်းဟင်းနှင့် အ တင်းဆုတ်၍ဆွဲနေ၏။ အတင့်ခမျာ မျက်နှာတခုလုံး ရှုံ့မဲ့ နေရင်း အံလေးကြိတ်ခါ မှိတ်၍ခံနေရသေး၏။

"အား နာတယ်ကိုကြီး နာတယ် .. နာတယ်"

"အဲဒါ ချစ်တာသိလား . ချစ်တာ .. ချစ်တာ ..

ချစ်လွန်းလို့ ဟောဒီမယားလေးကို .."

ဦးသာခင်က နှုတ်ကိုလွှတ်၍ မေးလေးကိုဆွဲကာပြော ရင်းအတင့်၏ နူးညံ့ဖြူဖွေးနေသော ပေါင်နှစ်လုံးကို ဆွဲကား လိုက်လေ၏။

"အို .. နေအုံးလေ ကိုကြီး အတင့်အင်းကျီတွေရော ကိုကြီးအင်းကျီတွေပါ ကြေကုန်လိမ့်မယ် .. ကိုကြီးအင်းကျီ တွေချွတ်လိုက်ပါအုံး အတင့်လဲ ချွတ်လိုက်အုံးမယ်.."

ဦးသာခင်နှင့် အတင့်တို့သည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သွားလေ၏။ အတင့်သည် မတ်တောင်၍ ထိပ်ပြဲပြနေသောလီးကြီးအား လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ..။

"ဟောဒါကြီးက တော်တော်ကဲတယ်" ဟု ပြောရင်း လီးကို ညှစ်၍ညှစ်၍ ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ ဦးသာခင်ကလည်း အကွဲကြောင်းလေး အထင်းသားနှင့်ဝင်းဝါမို့မောက်လျက်ရှိ သော အတင့်၏ စောက်ပတ်ကို လှမ်းနှိုက်လိုက်၏။

"ဟောဒါလေးက .. ကောင်းတာကိုး"

"အို .. အတင့်ဝရဲကြီးပါ့မယ် ကိုကြီးက .. လက်ကြီးနဲ့ . ဟင်းဟင်း"

"အမလေး . လင်မယားချင်းဝဲဟာ အတင့်က ကိုင် ခိုင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ .. ကိုယ့်ဟာကို ကိုင်တာဘဲ"

"တဲ ကိုကြီးသော်တောပါဘဲ .. အချစ်တုံးကြီးရယ်"

အတင့်က ပက်လက်ကလေး အသာမှေးပြီး ညိမ်

ညိမ်ကလေး ခံရန်အသင့်ဖြစ်နေ၏။

ဦးသာခင်အမည်ခံ အသိုးကြီးသည် ပေါင်းပေါင်းလေးဖြစ်နေသော စောက်ပုတ်လေးကို ခပ်ရှုရှုလေး ပွတ်ပွတ်ပေးရင်း ဝင်းဝါမို့မောက်စူကြွလျက်ရှိသော နို့အုံကြီးကို ပါးစပ်နှင့်ငုံ၍စုတ်ပေးနေရာမှ တခါတခါ မနာတနာလေးကိုက်လိုက်လေ၏။

"ယားတယ်ကိုကြီးရဲ့ .."

အတင့်က မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ မှိန်းနေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

"ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း"

ဦးသာခင်က သဘောကျသွားလေသည်။

"အတင့် . အချစ်ကလေး"

"ရှင် .. ကိုကြီး"

"ကိုကြီးကို ချစ်တယ်နော် .."

"ချစ်တာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ .."

ဦးသာခင်သည် တကျော့စိတ်များထားမရအောင် ထလာသည့်အတွက် ဖြူဝင်းဖြောင့်စင်းလျက် ပက်လက်ကလေး မှိန်း၍နေသော အတင့်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်၍ မှောက်လိုက်လေတော့သည်။

"အင့် .."

ဦးသာခင်က သူ့ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် တက်မှောက် လိုက်၍ အတင့်ခမျာ အင့်ကနဲဖြစ်သွားရှာ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အလိုကိုလိုက်မှ ကိုယ့်အလိုကိုလည်း လိုက်လျောမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ရမက်ဇောကြွနေသော ဦးသာခင်အား သဘောကျသွားအောင် အတင့်သည် ဒူးနှစ်လုံးထောင်၍ ပေါင်ကားပေးလိုက်၏။ ၎င်းနောက် ဦးသာခင်၏လီးကိုကိုင်ကာ သူမ၏ စောက်ပတ်အဝသို့ တေ့ပေးလိုက်လေသည်။

"ကဲ . . ထည့်ပြီ ကိုကြီး ထည့်တော့လေ"

ထိုအခါကျမှ ဦးသာခင်သည် အတင့်၏ လက်မောင်းတိုနှစ်ဘက်အား ဆုတ်ကိုင်၍ ဆွဲပြီးဖင်ကို တွန်းထည့်လိုက်ရာလီးမှာ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်၍ ဝင်သွားလေ၏။ ဦးသာခင်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်လေး ထိုးထိုးသွင်းရင်း အတင့်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကအား ဆက်ခါ ဆက်ခါ ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းနေရာမှ အတင့်၏ ခေါင်းလေးမှာ ဘယ်ညာရမ်းနေရှာသာမက အင့်ကနဲ အင့်ကနဲ နေအောင် အဆောင့်အလိုးခံနေရလေသည်။

ဦးသာခင်သည် ပထမမို့ သွက်သွက်လက်လက် လိုးနိုင်ရုံမက အတင့်ကလည်း အောက်မှနေ၍ ကော့ကော့ပေးနေသည့်အပြင် ဖြူးတုံးတုံးခေါ်တရို့ မျက်နှာပေးထားကာ ပါးလေးများပင် ထိုးထိုးပေးလိုက် မော့ပေးလိုက်၊ နီလိုက်၊ ဖြူလိုက်လုပ်ပေးနေရာ ဦးသာခင်မှာ ဒီနေရာတွင် အသက်ထွက်ချင်ထွက်သွားပစေတော့သည့် သဘောဖြင့် ဖာအားကုန်ကြိုး၍ လိုးနေ၏။

"အတင့် .."

"ရှင် . ကိုကြီး .."

"ကောင်းရဲ့လား .."

"အို .. သိပ်ကောင်းတာပဲ .. ဘယ်လိုကောင်း မှန်းမသိဘူး .. အတင့်ဖြင့်လေ ခံရတာ အရသာကို ရှိ နေတာပဲ ဒါကြောင့်မို့ ကိုကြီးကို ချစ်တာ သိလား"

"ဟဲ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ဟဲ .."

ဦးသာခင်မှာ ဘဝင်ခိုက်အောင် အကြိုက်တွေ့သွား သဖြင့် တဟဲဟဲနှင့်ဖြစ်နေ၏။ အတင့်မှာလည်း ဦးသာခင် သည် အသက်ကြီးပေမဲ့ လီးကတော့ လိုးနိုင် ထိုးနိုင်နေသ ဖြင့် တခါတလေ အတိုးကြီးစိတ်ပါလက်ပါ ဆောင့်လိုးလိုက် သည့်အခါများတွင် အောင့်အောင့်သွားသည်အထိ ခံနေရ သဖြင့် အရသာတွေ့ပြီးကောင်းလာလေ၏။

"ကိုကြီး .."

အတင့်က မျက်လုံးလေး မှေးပြီးခေါ်လိုက်၏။

"ဟင် .."

ဦးသာခင်က အလိုးမပျက် ဆက်ဆက်ဆောင့်နေ ရင်းကထူးလိုက်၏။

"မောပလား .. ဟင် .."

"မမောပါဘူး . သိပ်ကောင်းတာပဲ"

"အဟင့် . အဟင့် .. ကောင်းလိုက်တာ ကိုကြီး ရယ် နာနာဆောင့် တအားထိုးတအားလိုးစမ်းပါ"

အတင့်သည်ပြောရင်းနှင့်ပင် ဦးသာခင်၏ ကျောပြင်ကြီးကို တအားဖက်၍ ဖင်ကိုကြွကြွပြီး ကော့ကော့ ပေးလိုက်ရာ ဦးသာခင်မှာ အတင့်၏ ပုံးကိုဆွဲ့တာ အားရ ပါးရလိုးနေလေသည်။

"ဆောင့် . ကိုကြီး ဆောင့်ဆောင့် .. ဟား .. ကောင်းလိုက်တာ. ကိုကြီးရာ. . ကိုကြီး"

"ဟင်. ."

"လိုးပါ . ကိုကြီးရဲ့ လိုးပါ .. နာနာ . အတင့် ကောင်းလွန်းလို့ပါ. ."

"လိုးတာပဲ ကိုကြီးလဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ .. အရ သာကို ရှိနေတာပဲ"

"ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း . နာနာ တအားဆောင့် လိုးရမှာပဲ .."

အတင့်မှာ ကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အတိုးကြီးမှာ နတိုးကြီးပမာ ရှိုသူ့အားတစုမှ မထားတော့ဘဲ အားရပါး ရလိုးသွင်းရင်း တအား တအား ဆွဲဆွဲဆောင့်လေတော့သည်။

အတင့်မှာ ခေါင်းရမ်းဘက်သို့ တွန့်တွန့်လိမ်နေသ ကဲ့သို့ ရွှေ့ရွှေ့သွားရင်း .

"ဖတ် . ဖတ် .. ဖတ် .." ဟူသော အသံများ ကျယ်လောင်စွာ ပင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"အမလေး . ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် .. အဲဒါ ကောင်း တယ် ကိုကြီး . အဲဒီအတိုင်းလိုးပါ .. ကိုကြီး လီးက ဘယ်

လိုကောင်းမှန်း မသိဘူး . . .”

အသင့်၏ ပင်ပန်းလာ တီတီတာတာ အစရာ အ
အပြုံးစလေးတွေကြောင့် ဦးသာခင်မှာ တယာသီးဟင်းနှင့်
အသတို့ တအားလိုကာ အောင့်လေးရာ နောက်ဆုံး အ
ကြီးပြုံးသည့် အတွင်းစိတ်ဆါမှာ ထိရောက်သွားနှင့်ပင် ပြ
ကျသွားလေ၏။ အသင့်မှာလည်း ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်
မရှည် မရှက်ပတ်လက်တလေးပြောနေ ညီမိသက်လှတ်
နေရှာလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အသင့်၏ မျက်လုံးလေးမျ
သည် မှေးမှိတ်နေရာမှ ငွိုလာပြီး ဦးသာခင်၏ တိုင်ကြီး
လက်နှင့်တွန်းရင်း . .

“ယဉ်တော့လေကိုကြီး . . အသင့်အသက်ချုပ်ပြ
ပြီ”ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသာခင်မှာတော့သို့ လိုနိုးထားလိုက်
ပေါ်ဟဲ , ဟောဟဲနှင့်မောနေရာမှ နောက်ဆုံး တခေါ်ခ
နှင့်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

xxxxx

ပါးပျံမအသင့်က တကျော့ဖိုး ဦးသာခင်အား
အသက် ခြိမ်းဆုံး ရေတတတတညှာတုတုလုပ်ပြီး တင်နိုင်သ
သူ့အလိုကျဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်ထားသည်နှင့် အ
ဦးသာခင်ကလည်း တသမတ် အသင့်အလိုကျဖြစ်စေရ၏။

အသင့်မှာ အတိုးကြီးကို လက်လှယ်၍ အပြောင်တုတ်
စရေတား ပျော့ညံ့ညှာ တိုက်တာ အဆောက်အဦများပ

ဖြစ်လေသည်။

ထို့သော်လည်း အေးအေးလူလူ မှုမယ်ရော့ သူ့
စိတ်တိုင်းကျ အသေသက်သုံးဖွဲ့နေရသည့်မှာမှ တိုက်ကြီးကို
သော်၎င်း၊ ကားကြီးကိုသော်၎င်း၊ ကျွန်စီကြီးကိုသော်၎င်း၊
ဘဏ်ရှိငွေများ အားလုံးကိုသော်၎င်း၊ တခြားသူများအား
အလွန် ချမ်းသာသော တိုက်တာညည်းခံမြေယာချက်ကို၎င်း၊ သူ့အ
တွက်မည်သို့ အကျိုးခံစားရန် စီမံထားသည်ကိုမူ မသိရ
သေး။ ဤကိစ္စကို မကြာခဏမေးကြည့်သော်လည်း
ဦးသာခင်ထံမှ . .

“ခုလိုပဲလေသေမရှိ စိတ်ရှိလက်ရှိ သသောင့်ရဲ့ သုံးစွဲ
နေရတဲ့နောက် . . ဘယ်လိုအလေးလဲအသင့်ရာ . ဒါတွေ
ကိုကြီးကြည့်ပြီးစီမံထားပါတယ် . . မပူပါနဲ့ . . ဟူသော
မတိမကျအားရစရာကောင်းသော အဖြေကိုသာ ရသဖြင့်
မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။

ဝင်းနောက် သူ့လည်းဦးသာခင်မှာ တကျော့စိတ်အတွေ့
သယ်အလောက်များများ သူကြီးတေးပင်းတေးရှာဖွေထားလို့ရတဲ့
ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဝေါ်ဝေါ်စေအ သဘောမထားဘဲ လေ
လေနက်နက် တွေးတွေးတားတားနဲ့ စီမံထားလိမ့်မည်ဟူသော
အတွေးက သူ့ခေါင်းထဲက မထွက်သည့်အတွက် ပအေ
ဟောက်အရွယ်ကို လစ်လှယ်ထားရသည်မှာ သူ့အတွက်
ဘယ်အထိ အကျိုးအမြတ်ရမှာမလဲဟူသော အဖြေကိုသာ
သိချင်နေလေ၏။

ဦးသာခင်ကား အချိန်မှန်မှန် အသည်တိုက်သို့ရော…
လှက်ရှိလေသည်။

"တလင် .. တလင်း . တလင် .. တလင်"

ဦးသာခင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်…
လိုက်၏။

"ဦးသာခင် ကျွန်တော်ပါခင်ဗျာ.."

"ကိုကြီး . အသင့်ပါ"

"အော် . အတင့်လား"

"ဟုတ်တယ်ကိုကြီး အတင့်လေ သူငယ်ချင်းတွေ…
သွားမလို့ .. အဲဒါ ကိုကြီးကိုပြောတာ"

"ကိုကြီးတော့ မလိုက်ရဘူးလား"

"ဟို ကိုကြီးကလဲ အသည်ပျက်ခင်လို့ အတင့်လဲ …
မြန်လာမှာပါ.. တော်ကြာ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီကော…
မာနကြီးသွားလို့ ဒို့ဆီတောင် မလာတော့ဘူးလို့ ပြောနေ…
ဦးလို့ပါနော်.. ကိုကြီး.. နော်နော် .."

"သွားပါဗျာ.. သွားပါ.. ဒီလိုဆို ကိုကြီးအေးအေး…
အေးအေးမှာပဲပြန်ခဲ့တော့မယ်.. စောစောပြန်လဲ အတင့်…
မရှိဘဲ"

"ဟင်း-ဟင်းဟင်း ကိုကြီးက အဲဒီလိုသဘော…
တောင်း လွမ်းလို့ .. ကိုကြီးကို ချစ် . ချစ်.. ချစ်"

"အမလေး ဒီလောက်ဆိုသိပါပြီ . တဲ.. တဲ.. သွား…
တော့ . သွားတော့ .. စောစောပြန်ခဲ့ကွယ်"

ဤသို့နှင့်ပင် အတင့်သည် ကျော့နေအောင် ဝီးလိမ်း
ပြီး အပြင်ခန်းကိုထွက်ခဲ့ပြန်လေ၏။

xxxxx

မြို့လည်ခေါင်မှ တိုက်တလုံး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်အ
ခန်းတခန်းထဲရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်
နေသူ လူတယောက်မှာ သောက်စားထားသော အရက်ရှိန်
နှင့် မိမိစံရင်း မျက်နှာကျက်ဆီသို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိ မော့ကြည့်
နေလျက် ရှူသွင်းထားသော ဗီးကရက်မီးခိုးကိုဖြေးဖြေးချင်း
မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

"ကိုကိုလွင် တယောက်တော့.."

ထိုလူသည် ကြည်လင်သည့် အသံချင်ဘက်သို့ ဖြေး
ညင်းစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် ရုတ်သလိုလိုကြောက်သလိုလို
ထိုး ရှိန်းတန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

"အော် .. အတင့်ပါလား.. လာလေ"

"ကိုကိုလွင်ရော .."

အတင့်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ရင်းက သူ့ကိုကို
လွင်ကိုဘဲ ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

"ကိုမောင်မောင်လွင်လား . နယ်ကို ခဏသွား
တယ် . ကြာပါဘူး နောက် ၃-၄ ရက်လောက်ဆို ပြန်
ရောက်လာမှာပဲ"

"ဘယ်နယ်လဲ.. ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ"ဟု အတင့်
ကတဆက်တည်းမေးလိုက်သည်။

"အော် .. ကိစ္စလေးနဲ့နဲ့ရှိလို့ပါ.. ဘာကိစ္စလဲဆို
တာ ကျွန်တော်လဲ မမေးလိုက်မိဘူး.. အတင့်သိတဲ့အတိုင်း
ဘဲ ဒီမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် လူလွတ်နှစ်ယောက်ထဲနေကြတော့
တခါတလေ ကျွန်တော်မရှိတုန်း သူသွားစရာရှိရင် ကိစ္စလေး
နဲ့လို့သွားတယ် .. ၄-၅ရက်နေပြန်ရောက်မယ် ဒါမှ မဟုတ်
၁၀ ရက်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာလောက်ဘဲ စာရေးထားခဲ့
တယ် .. ကျွန်တော်ကျတော့လဲ ဒီလိုဘဲ"

"ဒီလိုဆိုရင် ကိုဘသိန်းတို့ဟာက သိပ်ဟန်ကျတာ
ဘဲနော် .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

သိပ်လွတ်လပ်ပြီး အပူအပင်မရှိတာကိုပြောတာပါ"

"လွတ်လပ်လွန်းအားကြီးတော့လဲ အထိန်းမရှိဘဲ ..
တခါတလေ လွတ်လွတ်နေသေးတယ် ဟား ဟားဟား"

ဘသိန်းက သူဟာသူ သဘောကျသွား၍ ဟားတိုက်
ရီလိုက်လေ၏။

"ကိုကိုလွင်ရော .. ကိုဘသိန်းပါ ဘယ်လောက်
အထိ လွတ်နေကြတယ်ဆိုတာ အတင့်လဲသိပ်မိပါတယ်"

ထိုအခိုက်ဘသိန်းသည် အတင့် တကိုယ်လုံးကို
သိမ်း ကြုံးရူးစိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက် အတင့်မှာ မနေ
တတ် သလိုဖြစ်သွားလေ၏။

အတင့်သည် အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဝတ်ဆင်ထား
သဖြင့် လက်မောင်းအိုးကြီးများက ပြည့်ဖြိုးဝင်းဝါနေသည်

သ ဆုပ်ချင်ကိုင်ချင်စရာကောင်းလှ၏။ ဒီကြားထဲက အင်္ကျီ
ပါးသမို့ နို့နှစ်လုံးကလည်း ဘော်လီအင်္ကျီကြားမှ ဖုံးကြွ
ရှုထွက်နေသဖြင့် နို့အုံတဝက်လောက်ကို မြင်နေရ၏။

သူမသည် လက်ကလေးမြှောက်ပြီး ခေါင်းကို ကိုင်လိုက်
သည့်အခါများမှာတော့ ချိုင်းကြားမှ အမွှေးနုလေးတွေနှင့်
ပုံနေသည့် ပေါင်ဒါက အဖွေးသား။ ဒါတွေကို သွားရေ ယို
နေသသားမသိ။ ဘသိန်းက စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

"နေပါအုံး၊ အတင့်က မလာတာကြာသွားလို့ လား
သိဘူး။ အရင်ကနဲ့ပကောင် မတူဘူး ၊ လှလို့ ဝလို့ဖြစ်နေ
ပါလား"ဟု အရက်တံခိုးနှင့် ဖွဲ့ဖိုးကြီးပြောချလိုက်၏။

"အို.. ကိုဘသိန်းထင်လို့ပါ .. အတင့်အရင်က
ပါဘဲ .."

"မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး .. အရင်ကနဲ့ကို မတူ
ဘူး ပြီတယ်.. လှလဲလှလာတယ် .. တကယ်ပါ"

အတင့်ကတော့မှ ပြန်မပြောသော်လည်း သဘော
တော့ကျသလိုလိုရှိနေ၏။

"ကဲ.. ရောက်တဲ့အခါ မြေးမြေးပေါ့ .. ကျွန်တော်
ပါ ဖျော်လိုက်အုံးမယ် .. ခဏလေးနေအုံးနော်.. ဖျင်
နှင့် ဒီမှာ စာအုပ်လေးဘာလေးကြည့်နေအုံးပေါ့ဗျာ"

"အို .. နေပါစေကိုဘသိန်း .. ဒုက္ခမရှာပါနဲ့..
ကျွန်မ မသောက်ချင်ပါဘူး .. နောက်ပြီးစည့်သည်မှ
တော်တာ.."

"ဧည့်သည်မဟုတ်လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဧည့်ခံရတာ ပေါ့ အားမနာပါနဲ့"

"အမလေး . . အားမနာပါဘူး . . ဒီအိမ်ကလဲ ကျွန်မအိမ်တပိုင်းဖြစ်နေပါပြီ"

အတင့်ပြောသည်မှာ မှန်ပါ၏။ ဤအိမ်သည်အတင့်၏ အိမ်တပိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။ အတင့်မှာ မကြာမကြာရောက်လာသည်။ သူ့ကိုကိုလွင်ရော ကိုဘသိန်းနှင့်ပါ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ရယ်ခါမောခါစားကြသည်။ နောက်ပြီး ဘသိန်းကရှောင်ပေးသည်။ သူနှဲ့မောင်မောင်လွင်တို့ ချော့ကြသည်။ သူ့အိမ်လိုသဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေသည်။ အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းကအစ ဘုရားစင်အထိ ပြုပြင်စရာရှိသည်တို့ကို ပင် ပြုပြင်ပေးသွားသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အတင့်အတွက် ဤအခန်းသည် သူ့အခန်းလိုဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်းတော့ပါပေ။

"ဟဲ . . ထိုင်အုံးနော် . . အတင့်"

ဘသိန်းကပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်လက်တင် ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ခါအားယူပြီးထလိုက်ရာ အရှိန်လွန်၍ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

"အို . . အို . . ကိုဘသိန်း . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

အတင့်က ချက်ချင်းမထနိုင်အောင်ဖြစ်နေသော ဘသိန်းထံသို့သွား၍ ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုမကာ ထူပေးလိုက်ရာ ထောင်းကနဲထွက်လာသော အရက်နံ့တို့ ရှူရှူဝါးဝါး ခံစားလိုက်ရလေ၏။

"အေး . . ကိုဘသိန်းက ဘာလေးသောက်တဲ့ထွေဝင်နေတယ်ကွာ ဒါနဲ့များအတင့်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ဖို့မလို့တဲ့ . . ဟဲ . . လာလာ . . ဒီဘက်ပေါ် သွားလှဲနေလိုက်"

ဘသိန်းသည်အတင့်ကို အားပြု၍ယိုင်လိုက်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ပြီ အတင့်ကိုယ်ကလေးကိုမှီရင်း ခုတင်း တွင်းသို့ ထိုးတွက်နှင်းသလို တလည်းချည်းလည်းနေလေရာ အတင့်မှာ မနေသာ၍ ရုန်းရ တွဲရသော်လည်း ဘသိန်း၏ လက်ကြီးများက သူ့ကိုအတင်းဆွဲကိုင်ထားသည့်အတွက် ရုန်းထဲမှာ တအိအိနှင့်ခံနေလေ၏။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ မသိ။

"ဟာဟာ အကောင်းကောင်းမှုနေတာ . . အတော်ပဲ ဖျက်ကောင်းတယ် . . ခုနတိုင်းသာထိုင်ပြီး စကား ပြောနေရင် အနှံ့မရမှုဖြစ်ဖြင်းအတင့်လဲ ဘယ်မှာမပျော်ဘူး"

"သိတော့တော," ဘသိန်းကကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

"ဘာလဲ . . သိသိတဲ့အပွဲ . ."

"ဟားဟားဟား" အဓိပ္ပါယ်မရှိ ဘသိန်းကရယ်လိုက်၏။

မနိုင်တနိုင်နှင့်တွဲလာရသော အတင့်သည် ဆိုပါသော ကုတင်သို့ရောက်သည်နှင့် . .

"ဟဲ ကိုဘသိန်း အိပ်လိုက် . . အိပ်ပျော်အောင် သာအိပ်လိုက်တော့" ဟုဆို၍ ဘသိန်းကို ကုတင်ပေါ်သို့ တင် ပေးလိုက်သည်။

ဘသိန်းလည်း အသင့်ကိုဖက်ထားသောလက်ကို မ လွှတ်ဘဲ ဒုံးကနဲလှဲချလိုက်ရာ အသင့်ကိုယ်လေးပါ ဘသိန်း ပေါ်သို့ထပ်ရက်သားပါသွားလေ၏။

ဤတွင်ဘသိန်းက ကိုယ်ကိုတစောင်းသို့လှိမ့်လိုက်ရာ အသင့်မှာ ဘသိန်းအောက်သို့ ရောက်သွား၍ သူ့အပေါ်မှ ဘသိန်းက ထပ်လျက်ကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ကိုဘသိန်း.. ကိုဘသိန်း ဖယ်ပါဦး.. အသင့်ထ ပါရစေဦး" အသင့်မှာ ဘသိန်း၏ ကိုယ်ကြီးကို တွန်း၍ ဖယ် လေသည်။

"ဟင်.. နေပါဦးလေ" ဘသိန်းက အေးအေးဆေး ဆေးပင်ပြောလိုက်၏။

"ဘာနေရမှာလဲ.. ဖယ်ပါ.. ကိုဘသိန်းဖယ်ပါ"

အသင့်ကအတင်းတွန်းပြီး ရုန်းလေသည်။ ဘသိန်း ကိုယ်ကြီးက တအားဖိထား၍ အသင့်မှာရုန်းကန်နေသော် လည်း ဘသိန်းအောက်မှ လွတ်သေး။

"ကိုဘသိန်း.. ရှင် ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ.. ဖယ်ဖယ် နော်" အသင့်မှာဒေါသသံများပါလာ၏။

"ဘယ်နှယ်မှမလုပ်ပါဘူးဗျာ.. ချစ်လို့ပါ" ဘသိန်းက မဖယ်သည့်အပြင် ဖက်၍ပင်ထားလိုက်ချေသေး၏။

"ဟင်း.. ရှင်.. ရှင်.. ရှင် လူယုတ်မာပဲ.. လွှတ်" အသင့်ကတော့ရုန်းလျက်ပင်။

"အို.. အသင့်ကလဲ.. ချစ်လို့ပဲဟာများ. ကျွန်

တော့ကို မချစ်ဘူးလား"

"မချစ်ဘူး.. မချစ်ဘူး.. ကျွန်မကိုလွှတ်.. လွှတ် နော်.. ဒါပဲ"

"အသင့်က မချစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်တယ် ဗျာ.. ချစ်တယ်ဗျာ.."ဟုဆိုကာ ဗလကြမ်းသုံးလေ၏။

"အို.. အို.. မလုပ်နဲ့ရှင်.. မလုပ်နဲ့"

အသင့်သည်ရုန်းကန်လူးလွန့် တွန်းထိုးလျက်ရှိ လေ၏။ သို့သော်လည်း သူမတို့အကြောင်းကတော့ မထူး ရှာပေ။ ဘသိန်းကအတင်းဖက်၍ အသင့်က အတင်းရုန်း နှင့် တဝုန်းဝုန်းဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးအသင့်မှာ အတော်လေးမောသွားသည့် အတွက်လက်လျှော့ရမည်ဖြစ်လာလေသည်။

"ကိုဘသိန်း.. လွှတ်ပါရှင်.. ကျွန်မတောင်းပန် ပါတယ်။

ဘသိန်းကတော့လွှတ်မှာလွတ်ဘူးထူး မပြောမနေတော့ဘဲ မှုန်မှုန် နဲ့ ညှာတာခြင်းကင်းသော သဘောရမ္မက်ပင် မသိတော့သည့်အ ပြင်အဆိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မတတ် တပ်မက်နှင့် အသင့် ၏ထမိန်ကိုသာအတင်းဆွဲချွတ်နေပြန်လေသည်။

'အို.. အို.. ဒါတော့မလုပ်နဲ့ရှင့်.. မလုပ်ပါနဲ့.. အသင့် ရှိခိုးပါရဲ့ရှင်.. ကိုဘသိန်းအသင့်ကို သနားပါဦး"

အသင့်က ထမိန်ကိုအတင်းလိုက်ဆွဲလိုက်ပေသေး

သည်။သို့သော်လည်း မရလိုက်တော့ပေ။ဘသိန်းမှာ တွင်းလုံး ကျွတ်သွားသဖြင့် သူမ၏အောက်ပိုင်းတခုလုံးမှာ အမွေးသေး ပေါ်လာလေ၏။

ဘသိန်းကသူ့လုံချည်ကိုလည်းချွတ်ပစ်လိုက်ရာတွင် မတ်တောင်ပြီး တောင်နေလေသောလီးကြီးမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကြီးမား တုတ်ခိုင်၍ တဆတ်ဆတ် နှင့်ခေါက်တန့် ခေါက်တန့်ဖြစ်နေလေ၏။

အတင့်သည်တတ်နိုင်သမျှကြိုးစား၍ သူ့ခြေနှစ် ချောင်းကိုလိမ်ထားလိုက်ပြန်၏။

ဘသိန်းသည် သူ့လက်ဝါးကြီးဖြင့် ဖေါင်းဖေါင်းမို့မို့ လေးဖြစ်နေသည့်အတင့်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ အောက်ပုတ် လေးကို အုပ်၍ ခပ်ဖိဖိလေး ပွတ်ပေးလိုက်၏။

"အတင့် . . "ဟု ဘသိန်းကခေါ်ကြည့်၏။

"ကိုဘသိန်း . . တော်တော်ရက်စက်ပါလား ရှင်"

အတင့်ခမျာညည်းညူသာပြောနိုင်တော့သည်။ ခြေကုန် လက်ပန်းကျပြီး သောက်ဖွားနှိမ်းမယ့် ရှုံးလို့လဲမရ တောင်း ပန်လို့လဲမရ ဒါဆိုတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းနဲ့တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေဖြောင်းဖြရပေတော့၏။

"ဒီမယ်အတင့် . . ခုအခြေကျတော့မှ မထူးပါဘူး ဒီကိစ္စကိုဘယ်သူမှလဲ သိတာမဟုတ်ပါဘူး . . ဒါဆိုတော့ အေး အေးဆေးဆေး အရသာခံပြီးနောက်တော့ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ် လိုက်ကြတာပေါ့ . . ဟုတ်လား"

ဘသိန်းသည်ကြမ်းရာမှ ချောလိုက်ပြန်၏။ အတင့် မှာမေကာလည်းမေ သူ့ကိုပြော၍လည်း ရမည်မဟုတ်တော့ သဖြင့် စောစောကလိုရုန်းကန်ခြင်းမလုပ်တော့ပေ၊ လုပ်ရန် လည်း အားမရှိတော့ပေ။

ဤတွင်ဘသိန်းသည် အတင့်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို အတင်းခွဲဖြဲကာ နှုတ်ကို ဝှန်း၍တောင်လိုက်ပြီး လီးကိုဆောက် ပတ်အဝတေ့ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့်တအားဖိချလိုက်ရာ လီး မှာအဆုံးအထိဝင်သွားသဖြင့် ဒုတ်ကနဲဖြစ်သွားလေ၏။

"အမလေး ၊ အမေ"

အတင့်မှာအောင့်သွားသဖြင့်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့၍ ခါးပါတော့တက်သွားလေသည်။

ဘသိန်းမှာ မူးနေသဖြင့် ဈေးမနေနိုင်တော့ဘဲ လီးကို သာအဝင်မရ ထိုးထိုးသွင်းလေ၏။ အတင့်မှာ မခံနိုင်၍ လေသာ တောင်းရှာသမတီ အောက်ပုတ်ခမ်းလေးကိုသွားနှင့် ပိ၍ကိုက်ထားလေ၏။ ဘသိန်းမှာမူးမူးမနှင့် ဂရုမှုထိုး ပက် လိုသည့်ဖြင့် မညှာမတာဆောင့်လေသည်။

"အမလေး . . ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် . . "အတင့်မှာ အ သံများပင်ထွက်သွားလေ၏။

"အတင့်ကောင်းရဲ့လားဟင်"

"ကျွန်မကိုတာမှမေးမနေနဲ့ ရှင်လိုတာရပြီမို့လား"

"တော်ပြီ . ."

ဘသိန်းသည်းငြီးစိတ်ပေါက်သွားပြီး ဒီလောက်အ

ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကောင်မသိကြရှာပေါ့. . ဟူသောအသံသဲ့သဲ့သောဖြ
အကောင့်၏ကိုယ်မှ အရိုးများကွဲထွက်သွားမတတ်တအားဖ
တအားတိုး တအားဆောင့်လေတော့၏။

"ဖတ်. . ဖတ်. . ဖတ်. . ဖတ်. ."

ဘသိန်းသည် အညှာမပေးဘဲ ဖက်တိုက်ဆော
လေတော့၏။

အောက်မှခံရှာအကောင့်မှာ မင်းမိုးတပါတ်နှင့် ဖေ
ကားတာကိုမကျေနပ်သေးဘဲလည်း စိမ်ဖေါက် ငါးနှင့်စော
ပတ်က ပွင့်ကျကျအရှိန်ရသွားသောအခါ ကောင်းကောင်
လောသဖြင့် ဖင်ကိုမသိသော မပေးသည့်ပြင် ပေါင်ကိုလည်
မသိမသာပြုပြုပေးနေလေသည်။ ဘသိန်းသည် နောက်ဆုံ
တအားကြုံး၍ ဂုန်းလိုးလိုက်ပြန်လေသည်။

"အား. ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်. ." အကောင့်ပါးစပ်မှ အသံ
ထွက်သွားပြန်၏။

"ဘာလဲ နာသလား နာရင်အကောင့်ခံ" ဘသိန်းသည်
မခံချင်အောင်ပြောလိုက်သည်။

"အို. . ဒါရှင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး"

ဘသိန်းသည်စိတ်ရှိလက်ရှိ ၄-၅-၁၀ ချက်ဆောက်၍
ဆောင့်ဆောင့်လိုးလိုက်ရာ နောက်ဆုံးအကောင့်၏ စောက်ပတ်
အခေါင်းထဲသို့ သူ့လီးမှ သုတ်ရေများ ပြွတ်ကနဲပြွတ်ကနဲ
ထွက်သွားသည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

"ဟဲ. . ပြီးပြီလား . မယ်တော့"

အကောင့်သည် သူ့စောက်ခေါင်းထဲသို့ ပူနွေးသော
သုတ်ရေများဝင်သွားသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဘသိန်းအား
အတင်းဖယ်ခိုင်းလိုက်၏။

"အကောင့်. . စိတ်ဆိုးသွားသလား"

"ရှင့် စဉ်းစားကြည့် တော်ပြီ ကျွန်မပြန်မယ်"

"စကားလေးဘာလေးပြောကြအုံးစို့လေ"

"ပြောစရာမရှိတော့ဘူး"

အကောင့်သည် ညှိုးသောပြောဆို၍ ခပ်သွက်သွက်
လေထွက်သွားလေတော့သည်။

xxxxx

အကောင့်အတွက်မိမိအလုပ်ဆိုး၍ ဘာတခုမှ မယ်ယံ
ရရှည်စရာမရှိ။ အဝိုင်းအဝေးများကို ကြည့်ရှုစိမ်ပေးရုံ
လောက်သာရှိသည့်အတွက် ထွက်စရာလမ်းပေါက်ကိုသာ
ရှာ၍ ထွက်လေသည်။

ယခင်အခါများက မသုံးဘူး မဝတ်ဘူးသည့်မှန်နီသ
မှုတ်ဖို့ကို ယခုမှယင် အဝိုးချတ်၍ ခွေကိုပေါ်ပေါ်သီသီသုံး
နိုင် ဖြန့်နိုင်ခဲ့ရာက အဝတ်အစားများကိုလည်း ကောင်းစွာ
ဆိုသည့် အဝတ်အစားကိုသာဝယ်ဝတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပု
လည်းလှသသောက်လှအောင် သသည်။ ဒါကိုယ်ပိ ဦးသာခင်က
သဘောကျနေသည်။ မယားလေး လှသသောက်လှလေ သဘော
ကျလေဖြစ်နေလေ၏။

အကောင့်မှာကားစိတ်တိုင်းကျ ဝတ်ဆင်သုံးစွဲနေရ

သည့်ကိုယ်အားမရှိနိုင်ဖြစ်လာပြီး တဆင့်တက်၍ လာပြန်
တော့သည်။ ဝင်းမှာ နိုင်ရာသပ် အစွဲအလမ်းကြီးသူဖြစ်၍ မျှ
လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ဟန်ချမ်းသာသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ
မှန်သမျှကို သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်လိုသည်။

အသက်ကြီးသည့် ဖူးဇွာကတော်တစ်ယောက်အဖြ
နေရသည်ထက်သူကိုယ်တိုင် ဖူးဇွာမဖြစ်ပြီး သတ်တူရုပ်ပု
ချစ်ရသူနှင့် နှစ်ကိုယ်သည့်တွဲပြီးပျော်ပွဲဝင်နေချင်သည်။ စည်း
စိမ်ချင်သည်၊ ဒါတွေကိုယ်အရှိန်ရှိသည့်တွေးတွေးပြီး အ
မလိုအားမပြေဖြစ်နေသည်။

ဦးသာခင်အလုပ်သွားကတည်းက တစ်ယောက်ထဲ
တွေးချင်ရာတွေးနေ မှုင်းမှုင်းရှိလာသည်နှင့် ဦးသာခင်ထံ
မှ ကားလွှတ်လိုက်ရန်ကိုယ် ပြောမနေတော့ဘဲ အေးအေ
အေးအေးနှင့်ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးများ တွေ့လိုတွေ့ငြ
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

"အတင့် . ."

"ဟင် . . ကိုလှင် . . ကိုလှင်နယ်သွားတယ်ဆို ဟ
. . ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ . ဘယ်နှယ်လဲ . . အ
တန့်ကိုတာပြုလို့ပြောသွားတာလဲ" အတင့်က ဖော်ကိုးကိုယ်
မေးချလိုက်လေ၏။

"ဒါကနေပါဦး အတင့်အခုဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဒီတင်ပဲ . . ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးတွေရ
ဝယ်ရအောင်လို့ မှုင်းမှုင်းရှိတာနဲ့ထွက်လာခဲ့တာ"

"ဟဲ ဒါဖြင့်ကားပေါ်တက် ကိုလှင့်အခန်းရောက်မှ
အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့ . ."

မောင်မောင်လှင်၏ အခန်းသို့ရောက်လျှင်ပင်
မောင်မောင်လှင်သည် ရှပ်အင်းကျီကို ချွတ်၍ ချိတ်လိုက်ပြီး
အတင့်အေးဘေးသို့ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ပါ အတင့်၏ ကိုယ်လေး
ကို သိမ်းကြုံး၍ ဖက်လိုက်လေ၏။

'အောင်မယ်လုပ်ပါတော့ အချစ်ရာ တကယ်ပဲ"

"အမလေးတော်ပါ့ သွားတာလဲမသိရ ပြန်ရောက်
တာလဲမသိရနဲ့အတင့်ကဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိဘူး"

"ဟော ဟောဟောအတင့်နဲ့တွေ့တုန်းကလေ . ဟဲ
ဒီကအပြန် အတင့်ဆီကိုဝင်မလို့ဘဲ . . အတင့်နဲ့တွေ့တော့
ဟန်ကျသွားတာပေါ့"

"အမယ်ဒါလဲအတင့်နဲ့တွေ့လို့သာပေါ့ . . မတွေ့ရင်
ပြန်ရောက်နေတာတောင်သိဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး"

"ဟဲဟဲ . နေပါဦး ခုလဲအတင့်က မောင့်ကိုတွေ
လို့ခေါ်တာလား . . မောင်ကအတင့်ကို ခေါ်တာလား ဟဲ .
ပြောစမ်းပါဦး"

"အို . . ဒါကမဆိုင်ပါဘူး"

"ဆိုင်လို့တာရပေါ့ . . ဟဲ" မောင်မောင်လှင်က
ပြောပြောဆိုဆို အတင့်ကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း
လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့၍ စုတ်ယူလိုက်ရာ အတင့်က
လည်း မောင်မောင်လှင်ကို ပြန်ဖက်လိုက်ရင်း မျက်တောင်

လေးစင်းပြီး ပြုံးစုတ်နေလျှက် ထိုးထိုးထွန့်ထွန့် ဖြစ်နေ
တော့သည်။

"မောင် .."

"ဟင် .."

"အပြင်မှာ မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်"

"ဒါဖြင့်လဲ အထဲသွားမယ်လေ . လာ"

အခန်းထဲရောက်တော့ .. တကျောစိတ်နှင့် ထိ
ပိတ်ထောက်နေသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တဦးကိုတဦး ကြ
နေလိုက်မိသေးသည်။ ထို့နောက် တင်မောင်လွှင်သည်
ခြေကလေးများအထိုးသားပေါ်နေသည့် လည်ကိုင်ပေ
ဘယ်ပြုံးညာပြုံးနမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ထို့ပြင်လျှာဖြင့်ရက်လိုက်ပြီးနောက် မနူးတနာ ထို
လိုက်လေ၏။ မတွေ့ရသည်မှာကြာပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ဦးစ
အရသာတူကို ခံစားနေရလေ၏။ စိတ်တူသဘောတူ သ
တူရှုံတူရှုံ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူတွေ့ချင်ကြသည့် အတွင်း
ဆောက်ယက်ထဲမှ သားကိုကိုဖြစ်လာလေသည်။

"အတင့်ရေ .."

"မောင် .."

"အဝတ်တွေချွတ်လိုက်ကြပါစို့လွယ်"

"ချွတ်လေ .."

ဤသို့နှင့်ပင် မကြာခင် နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တုံ့
လုံးဖြစ်သွားကြလေ၏။

အတင့်မှာ ဆောင့်တင်းသန်မာ၍ ခံကြီးပါပြီနေ
သော လီးကြီးကိုမြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရှမ၏ ဆောက်ယက်
မှာသားသာထွက်သားလာ၍ ဆောက်ရေကြည်များပင် ယိုစီး
ကျလေသောပြီး ခံချင်စိတ်များ တမွှားမွှားပေါ်ပေါက်လာ
လေသည်။

မောင်မောင်လွှင်သည် ရှက်တာရက်မလုပ်သေးဘဲ
ရှမ၏ဘယ်ဘက်ကိုအတင့်ဝတ်ဦးဆောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်
ပြီးညာဘက်ဖြင့်ဆောက်ဖုတ်ကို ဘယ်ခါခံရှုမြဲလေပွတ်သပ်
ရှိုးဆောက်ယက်နှမ်းသေလေးများကို စိလိုက်၊ ဖြဲလိုက် လုပ်
ပေးနေရာ အတင့်မှာအသက်ရှုသံများပြင်းလာပြီး ပါးလွှမ်း
သဖြင့် မျက်လုံးတလေးများမှေးစင်းကို အပေါ်သို့လှန်လှန်
တင်ပေးနေ၏။

ထိုအခါမောင်မောင်လွှင်သည် ဆောက်ယက်ကို လက်
ဖြင့်ကိုင်၍ဖြဲထဲလိုက် စိလိုက်လုပ်နေရာမှ ဆောက်ယက် နှမ်း
သားကိုလက်ဖြင့် မွှေမွှေပေးနေရာ ဆောက်ယက်မှ အရေများ
မှာ များသထက်များလာပြီး ရွှဲ ရွှဲ ရွှဲ ဟူ၍ပင် မြည်
လာ၏။

အတင့်မှာ မနေနိုင်အောင်ယားလာသည့်အတွက်
ခါးကလေးသည် ကော့ကော့တက်လာပြီး ပေါင်နှစ်လုံးမှာ
လည်း ဘေးသို့ကားကားသွားရာမှ အညိုအလျှောက်ဒူးကို
ထောင်ပေးလိုက်မိရာ ဆောက်ယက်မှာပြဲသထက်ပြဲသွားပြီး
ဆောက်စေ့လေးမှာ ပြူးထွက်လာလေသည်။

အသင့်သည် အလွန်အေးပနေနိုင်အောင် ယား
သည်ကိုသိသဖြင့် မောင်မောင်လွင်မှာ အသင့်၏ရွှေနှစ်
ကြားသို့ဝင်လိုက်ပြီးနောက် တောင့်တင်းမာတောင်နေသေ
သူ၏လီးကြီးကိုစောက်ပတ်အဝသို့တေ့၍ သွင်းလိုက်
ရှောကနဲဝင်သွားသဖြင့် အသင့်မှာ အင့်ကနဲဖြစ်သွားပြ
ဖင်ကိုကော့၍ မောင်မောင်လွင်၏ ကျောပြင်ကြီးကိုထိန်းကြ
ဖက်လိုက်လေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် တချက်ခြင်းမှန်မှန်လိုး
ရာတွင်အသင့်မှာပက်ထားသောလက်ကိုဖြတ်၍ သူ့အောက
တွေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ချိတ်ချွဲပြီးဖြဲပေးလိုက်
လေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည်တချက်ခြင်းမှန်မှန်လိုး
ရာမှ တဆင့်တက်၍ခပ်သွက်သွက်လေးလိုးပေးသည့်အ
တွင်စောက်ခေါင်းထဲမှထွက်ကျလာသော အရေများကြော
ဘွပ်ဘွပ် .. ဘွပ်ဘွပ်မြည်သောအသံများပင် ထွက်ပေါ်လ
လေတော့သည်။

"အမလေး. ကောင်းလိုက်တာမောင်ရာ"

အသင့်မှာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် စောက်ပတ်မှာ ရွှဲ
ရွှဲဖြစ်လာလျက်လီးကိုညှစ်၍ညှစ်၍ပေးနေရှာ၏။

"အသင့် .. ကောင်းရဲ့လားဟင်"

"ကောင်းတယ်မောင် .. သိပ်ကောင်းတာဘဲ .. နှ
နာအောင့်စမ်းပါ"

မောင်မောင်လွင်သည် ဖြီးခါနီးမို့ တအားကုန်
ကြုံး၍ ဆောင့်လေသည်။

"ဘွပ် ဘွပ်ဘွပ် .. ဆောင့် မောင် .. ဆောင့် ..
အမလေး ကောင်းလိုက်တာ မောင် .. ထွက် .. ထွက်
.. ဟင်း .. လိုးပါမောင် နာနာလိုးပါ .."

မောင်လွင်သည် နောက်ဆုံးကုန်းပြီးလိုးသည့်
လိုက်ရာ အသင့်စောက်ပတ်မှ အရေများ၍ပြီး စီးကျလာ
သည်နှင့်အမျှ မောင်မောင်လွင်၏လီးမှ သုတ်ရေများမှာ
လည်း စောက်ခေါင်းတွင်းသို့ ပြွတ်ကနဲ ပြွတ်ကနဲပန်းထွက်
သွားပြီး နှစ်ဦးသားပြိုင်တူပြီးသွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆေးကြောသုတ်သင်၍ အဝတ်
များ ကိုဝတ်ဆင်ပြုပြင်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက် ခဲ့ကြပြီး
အသင့်သည် လည်း ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

xxxxx

မောင်မောင်လွင်၏အခန်းတွင် မောင်မောင်လွင်
နှင့်ဦးသာခင်၏ဇာခရေးမ ရင်ရင်မြင့်တို့နှစ်ယောက်မှာ
သတင်းထူး တခုကြောင့် ဇူမြူလျက်ရှိနေကြလေ၏။

"ပေးပါအုံးမောင်ရယ် . မြင့် သေသေချာချာ ဖတ်
ကြည့်ပါရစေအုံး"

ရင်ရင်မြင့်သည် မောင်မောင်လွင်၏ လက်ထဲမှ
စာခေါက်လေးကိုဆွဲယူဖတ်ကြည့်နေလေ၏။

သို့/- မောင် ...

ဝမ်းသာပေတော့မောင်ရေ .. အစကော ဒီလော
လွယ်လိမ့်မယ်လို့အတင့်မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ခုတော့လဲ အလွ
လေးနဲ့ အောင်မြင်သွားတယ်။

ဖြစ်ပုံကဒီလိုမောင်ရေ .. အတင့်နဲ့သူနဲ့အိမ်
အခန်းအပြင်ဘက်က ဝရံတာအပေါ်က မီးလုံးက ကျွမ်
တယ်။ ဒါနဲ့အတင့်က ကိုကြီးမီးလုံးကျွမ်းနေတယ် အသစ်
ပေးပါဆိုတော့ အလုပ်ကကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်တော့
ကိုယ်တိုင်ဘဲ မီးလုံးအသစ်ကိုတပ်တယ်။ မီးလုံးကို ဝရံ
ပေါ်က တက်ပြီးတပ်ရတယ်။ အဲဒီလို မီးလုံးတပ်နေတု
အ တင့်စိတ်ထဲက ခုနေလိမ့်ကျပြီးသေသွားရင် ကောင်
ဘဲလို့တောင် ပျော့လိုက်မိသေးတယ်။

ချက်ခြင်းဆိုသလိုဘဲအတင့်လဲ အကြံပေါ်လာတ
ဒါနဲ့သူလုံချိုပေါ် ပိုးဝေကောင်ကြီးတက်နေလို့ပုတ်ချသလိုနဲ့
လုံချိုကိုဆွဲချလိုက်တယ်ဆိုရင် သူလဲ ကျွတ်ကျသွားတဲ့
ကို ကုန်းဆွဲလိုက်တာနဲ့အားလွန်ပြီး တခါထဲ အောက်ကို
သွားလိုက်တာ အောက်က ဇုတ်ခဲစောင်းနဲ့ ခေါင်းကို ဆေ
မိပြီး ဇာတ်ဆဲတက်ပါပွဲထွက်သွားတာဘဲ။ ခွေခွေလေးသေ
တာတွေ့ရတော့ အတင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတယ်၊

ဂဲ .. အတင့်နဲ့မောင် နှစ်ယောက်ကြားမှာခြား
တဲ့ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ညီညာပြန့်ပြူးလှတဲ့သင်္ချုင်းပြီ
လုပ်လိုက်ပါပြီ မောင်ဝမ်းမသာဘူးလား..။

ဒါနဲ့ရဲတွေလာပြီးစစ်လားဆေးလားလုပ်သေး တ

သူတို့လဲ မတော်တဆချော်ကျတာလို့ဘဲ မှတ်ချက်ချသွား
တယ်လေး အတင့်က တန်ပါဝါပြိုမြိုလိုက်တော့ သူတို့လဲ သနား
သွားပြီးတရားနဲ့မြေလို့ တရားတောင်ချသွားလိုက်ကြသေး
တယ်။ အတင့်သက်လို့သေရတာဆိုတာ သူတို့မှမရိပ်မိ
ဘူး၊ ဂဲ ဒါဘဲမောင်ရေ .. ခုနေခါတော့ လင်သေခါစမို့
ပူဆွေးနေတဲ့ကာဓနန့ ပူပုံဖမ်းနေရတုန်းမှာမို့ ၃-၄ ရက်ကြာ
တာနဲ့ အတင့်လာခဲ့မယ် ..

မောင်ရဲ့ချစ်သူ ...
"အတင့်"

"ဘောင်မတော့.. မောင့်ဘောင်ချောက်ထဲ တခါထဲ
ထိုးဝင်တာဘဲ"

"ဒါပေါ့မြင့်ရဲ့ .. ဒီစာဟာ သူ့ရဲ့မြောင့်ချက်ဘဲ
ဒီစာကိုကိုင်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကိုတပိုင်စီးရမှာ"

"တော်ကြာ သူ့ကိုသနားပြီး သူ့ဘက်တော့ ပါသွား
နဲ့နော်"

"အော်.. မြင့်ကလဲ သူ့လို အထိုးကြီးကို နောက် မ
ယားခံထားတဲ့သူ့ကိုစိတ်ကူးတောင် မထည့်ဘူးမှတ်ထား..
ဟောဒီမယားလေးနဲ့သာ အတူနေမှာပါကွ ပြောပြောဆိုဆို
ရင်ရင်ခြင့်ကိုဖက်လိုက်သည်နှင့် ရင်ရင်ခြင့်ကလည်း မောင်
မောင်လွင်၏ ယီးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်လေတော့၏။

xxxxx

အတင့်သည် ဦးသာခင်သေဆုံးပြီးနောက် သရဲ

ချောက်မှာကြောက်သဖြင့် ဦးသာခင်၏ထူ အသက် (၁၅)
အရွယ် အတာဆိုသူ လူငယ်လေးတယောက်ကို တလလော
လာနေရန်အဖေါ် ခေါ်ထားခဲ့လေသည်။

တနေ့တွင်အတာသည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ ကိုယ်
လုံးချွတ်၍ရေချိုးနေစဉ် အတင့်သည် ရေချိုးရန်အတွ
ရေချိုးခန်းသို့သွားရာ အတာက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပဝိတ်
မိသောတံခါးကိုဖွင့်ဝင်သွားသဖြင့် အတာကလီးကို သေ
ချာချာ ဆပ်ပြာတိုက်နေသည်နှင့်ကြုံကြိုက်သွားကတည်း
အတင့်မှာ အတာ့အပေါ်၌ စိတ်ကစားမိနေ၏။

အတာ့အကြောင်းကိုသိလျှင် ထခုန်၍လီးကို ရ
နှိုက်လိုက်မည်လားမသိ။ အခုနမှာ အတာသည် ဝါဒိုး
တွေ့တူးကြုံတူးသော စားနေကြ ကြောင်ပါးကလေးဝင် မြ
လေသည်။

တအိမ်လုံးမှာလည်း အပ်ကျသံဝင် ကြားရလော
အောင် တိတ်ဆိတ်ညိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ညှို့စနေရာမျိုးတွ
ဖေါက်ပြန်တတ်သောသဘောရှိသည့်အလျောက် ယောက်ျ
လူငယ်တယောက်နှင့်အတူရှိနေသော အတင့်၏စိတ်မှာ
သည်လည်း ..

"အင်း .. သူ့ပေါင်ကြားထဲက လီးကြီးနဲ့သာ ခု
အလိုးခံရရင်သိပ်ကောင်းမှာ .. ဘယ်သူမှလဲ သိမှာ မဟုတ်
ဘူးဟုတွေးရင်း အတင့်၏ စောက်ပတ်မှာ ယားပြီး ရွှဲရွှဲ
ဖြစ်လာသဖြင့် စောက်ပတ်ကြားသို့ လက်ညှိုးနှင့်ထိုးထိုးထည့်

ခနေမိသည်။

ထိုအခိုက်အတာက ရှုတ်တရက်ထလိုက်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဗိုက်နာလိုက်တာ မမရေ ချောက်ဖေး သွားဦးမယ်" အတာက ပြောပြောဆိုဆိုထွက်သွားလေသည်။

အတင့်သည် အတော်ခံချင်နေသည်သာမက ခံချင်လွန်းအားကြီး၍ သူမ၏ စောက်ပတ်က အတော်ယားနေသည်။ အိမ်ကြီးကလည်း ဆိတ်ညိမ်လှသဖြင့် ခံချင်စိတ်ကို အားပေးသလိုဖြစ်နေ၏။ ညှို့ချွဲခံချင်စိတ်ပြင်းပြနေသဖြင့် ရှက်နိုင်ရှောင်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်ထိပ်ယာပေါ်တွင်ပက်လက်လှန်၍ ထမိန်ကို ဒူးပေါ်အောင်လှန်လိုက်ပြီးနောက် ဒူးတချောင်းကို ထောင် တချောင်းကဆင်းထား၏။ အင်းကျီကြယ်သီးနှစ်လုံးကိုလည်းဖြုတ်၍ အင်းကျီစကို ဘေးသို့လှန်ချထားလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုကား .. နောက်သို့ဖြစ်လျက် ဂုတ်ပိုးအောက်၌ ယှက်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့အတွက်သူမ၏စောက်ပတ်မှာ အောက်စလွတ်ပြီး ဖောင်းဖောင်းကြီးဖြစ်နေသည့်ပြင် ရင်ကော့ထားသဖြင့် နို့နှစ်လုံးတချွန်ထွက်လျက်နို့သီးကြီးတဝက်လောက် ပေါ်နေသည်။

အတာမှာအတော်လေးကြာမှပေါ်လာပြီး သူ့မျက်လုံးများကား အတင့်ထံ၌ ခွာမရအောင်ဖြစ်သွားလေ၏။

အထက်ပါမြင်ကွင်းကြောင့်ရင်တွင်း၌တဒိန်းဒိန်းနှင့် မျက်
များမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ဖြစ်လျက် တဏှာစိတ်
ယိုဖိတ်လာပြီးအတင့်ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ မျက်တောင်
ခတ်ဘဲစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သူ့ပေါင်ကြားမှလီးကြီးကလည်း ဆတ်ကနဲဆတ်
ထောင်ထလာပြီးလျှင် သူ၏စိတ်တွေကပါ ယကြွသော
ကြမ်းလာသည့်အတွက် ဒိုးနိုးပတ်စက်လှစ်ပြီး ညှ
သော အတင့်ရှားသို့ ဖြေးဖြေးချင်းကပ်သွားမိလေတော့သ

"အတာ .."

အတင့်က တဏှာရောင်လွှမ်းနေသော မျက်လုံး
များနှင့်ကြည့်ပါ ခေါ်လိုက်၏။

"ဗျာ .."

အတာကလည်း အလိုရမက်ဇာကြွနေသည့်အ
နှင့်ထူးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ဟင်"

"မသိတဲ့အတိုင်းဘဲ .."

"ခက်တာဘဲ .."

"ဘာခက်တာလဲမမရဲ့ .. အလွယ်လေးပါ"

"ဘာလွယ်တာလဲ"

"မမကလဲ . သိသားနဲ့များ"

"ဖြစ်ပါ့မလားကွယ် .."

"အို..ဖြစ်ပါတယ် .."

သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြသည်မှာ အဓိပ္ပါယ် မရှိ
သလိုဖြစ်နေသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံး၏စိတ်ထဲတွင်ကား
အဓိပ္ပါယ်အပြည့်အဝရှိခဲ့သာမက တယောက်အကြောင်းကို
တယောက်သိနေကြပြီးဖြစ်သည်။

အတန်ကြာမှ အတာက ဘာမပြောညာမပြော
တင်းဖက်၍ ၄-၅-ခုချက် ဆက်ခါဆက်ခါ နမ်းပစ်လိုက်
း နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့ကာ တအားဖိ၍ စုတ်ရင်း မခွာဘဲ
ပ်ထားလိုက်လေ၏။

အတာသည် တို့ရှုနှင့်အားမရသေးဘဲ စောက်ပတ်
မ်းသားနှစ်ခုကို လက်မနှင့်ဖိ၍ဖြဲလိုက်ရာ စောက်ပတ် မှာ
ဗွင်းကနဲပြသွား၍ နီရဲသော စောက်ဖုတ်အတွင်းသားများ
စုထွက်လာပြီး အလယ်မှ စောက်စေ့လေးမှာကား မာ၍
ပြူးချွန်ချွန်လေးနှင့် ဒေါက်တက်ကလေးဖြစ်နေလေ၏။

အတာသည် စောက်စေ့လေးအားလက်ညှိုးနှင့်
တ်ခ ညှပ်ခါဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ အတင့်သည် သူ၏ ဒူး
စ်လုံးကိုလက်မြှင့်ဆွဲ၍ ပေါင်ကိုမြှောက်ပေးထား၍ အတာ
ပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်ရန် မျက်စေ့ကို မှေးပြီး ငြိမ်ယူနေလိုက်
နိုပေတော့သည်။ အတန်ကြာမှ ..

အတာ တော်ပါတော့ကွယ် မမ မနေတတ်တော့
ူးကွယ်..။

ထိုအခါကျမှ အတာကလီးကိုကိုင်၍ စောက်ပတ်
ဝသို့ သေသေချာချာတေ့သွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်

အတင့်က သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားကို
ကိုင်၍ ဖြဲပေးလိုက်သည်။ အတာသည်ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ပြဲထား
သော နီရဲနေသည့်စောက်ပတ်ကြီးအထဲသို့ လီးကို ဒစ်မြုပ်
ရုံသွင်းပြီး တုတ်လိုက် သွင်းလိုက်လုပ်ရင်း သူ၏ လီးကို စောက်
ပတ်ထဲတွင် ဒေါက်ကနဲ ဒေါက်ကနဲနေအောင် တောတော့
ပေးနေလေတော့သည်။

အတင့်မှာအံကိုကြိတ်၍ မျက်တောင်များနီလာ
သည်အထိ အသက်ကိုအောင့်ပြီး အသားဖက်ကို အလူးအလဲ
ခံနေရာ စောက်ပတ်ပါပွင့်ထွက်သွားမတတ် ရှုတက်လာပြီ
အသက်ရှူမျှားပင်မှားကာ ဒေါသလေးများပင် အတော်ဖြစ်
နေရှာလေသည်။

"အတာ လုပ်မှာဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ကွာ.. မမကို
ညှင်းဆဲမနေစမ်းပါနဲ့.."

"ဟား ဟား ဟား .. မမကလဲ မြှေးမြှေးပေါ့ဗျာ

"မြှေးမြှေးလုပ်မနေပါနဲ့အတာရယ် . ငါ့ကို မင်း
ညှင်းဆဲနေတာ တော်ပါတော့..။

"ဘာညှင်းဆဲလို့လဲ .."

"ဘာညှင်းဆဲရမှာလဲ .. ငါဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား"

"ဘာဖြစ်နေလို့လဲ .."

"ယားလို့ သေတော့မယ်အတာ . .မင်းကျင်လည်
တိုင်းစိတ်ရှိလက်ရှိဆွမနေနဲ့ .. ငါမနေတတ်တော့ဘူးကွယ်

ယားလှပြီ .. မင်းလီးကြီးကို မဝင်တဝင်လုပ်မထားစမ်း ပါနဲ့
ထိုးထည့်လိုက်ပါတော့ မောင်လေးရယ် လိုးပါတော့ နော်.."

အတင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဖင်ကိုမပြီး မြှောက်
ကာ ကော့ပေးလိုက်လေ၏။

အတာကလည်းလိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန် သူ့စိတ်
အထဆုံးအချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လီးကို အရင်းအထိ
မနှေးမမြန် ဖိမှန်မှန်လေးလိုးလေတော့၏။

"အား.. ကောင်းလှချည်လား မောင်လေးရယ်..
မမဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခံရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

"မမစောက်ပတ်ကို .. အရေရွှဲရွှဲနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီးကို လိုး
ချင်နေတာကြာလှပြီ..ခုမှဘဲလိုးရတယ်.. ကောင်းတယ်
မမရာ မမစောက်ပတ်က လိုးလို့ တကယ်အရသာရှိတာဘဲ
.. ကြားလား မမ.."

"ဘာကြားရမှာလဲ .. လိုးမှာ လိုးစမ်းပါ"

အတင့်၏စောက်ပတ်မှာ အရေတွေ ရွှဲနေသဖြင့် ဖွပ်
ဖွပ် ဖွပ် ဟူသောအသံများမြည်နေလေ၏။

"မကြားဘူးလား မမရ .. ဖွပ် ဖွပ် ဖွပ် နဲ့"

"ကြားပါတယ် .. ကဲလိုး .."

အတာမှာ စိတ်ထလာသဖြင့် တားမရ ဆီးမရ ကွဲ
ချင်ကွဲ ပြဲချင်ပြဲ တအားဆွဲဆွဲလိုးလေ၏။ အားမရသဖြင့်
ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဆောင့်လေတော့၏။

"အောင်မယ်လေး . ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကောင်း

လိုက်တာ မောင်လေးရာ .. နာနာဆောင့်ပေးစမ်းပါ . နာနာလေးဆောင့် ..”

“လိုးပြီ .. မမရေ ..”

“လိုး . . လိုး . . မင်းစိတ်ကြိုက်လိုး . . ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ .. ဆောင့် .. ဆောင့် ..”

အတာက အားရပါးရ အလဲမရဆောင့်လေတော့

“အောင်မယ်လေးတော့ . . အခုလို ဆောင့် ကောင်းလိုက်တာ . . မောင်လေးရာ . ထပ်ဆောင့်ပါဦး”

အတာသည်နှသိုးကြိုးပြတ်ဖမာ တအားထိုး တအ ဖိလိုးနေရာ လိုးသူရောခံသူပါ ဝတ်ဝန်းကျင်ကို မဆိုထား လောကကြီးတခုလုံးအမှောင်ဖုံးကာ မိုးမမြင်လေမမြင် လိုက် ခံလိုက်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးခြေရောလက်ပါ မသယ်နိုင်ကြတော့ ဝက်လက်နှင့်မှောက်ရက်ထပ်လျက်သား ခြေကားယား လ ကားယားဖြစ်ခါနေကြလေတော့သည်။

“အတင့်တယောက်အတော်မောသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟင် . . ကိုကိုလွင် . .”

“ငါဟာ ကိုကိုလွင်မဟုတ်ဘူး . . မောင်မောင်လွင် တို့တုန်းကတော့မင်းအဘို့ကိုကိုလွင်ပေါ့ . . ခုတော့မင်း ကိုကိုလွင်မဟုတ်တော့ဘူး . . ဒီလိုပြောင်းလဲခြင်းရဲ့အဓိပ္ပါ ကိုမင်းသိမှာဘဲ . . အဲဒီတော့ မင်းကို ငါစကားတခွန်း ခွန်းလောက်ဘဲပြောချင်တယ် . . ဟေ့ကောင် . . မင်းအပြ

ကိုခကာထွက်နေစမ်း . .”

မောင်မောင်လွင်၏စကားသံကြောင့် အတင့်မှာ ခေါင်းလေးငုံ့လျက်ညိမ်သက်နေ၏။ အတာမှာ ထိတ်လန့်စွာ ဖြင့် အကြောင်းသားဝေကြည့်နေမိရာမှ လုံချီလေးကိုဖော်ခါ အပြင်သို့ကဗျာကရာထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ ပင် မောင်မောင်လွင်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း . . ဟောဒါဘာလဲ . . မင်းလင်ကို မင်းသတ်တယ်ဆိုတဲ့ငါ့ဆီကိုပေးတဲ့စာ . . တနည်းအားဖြင့် မင်းနဲ့ဖြောင့်ချက်ဘဲ . . အခုငါလာတုန်းကြုံကြိုက်လို့ မြင်ရ တဲ့အဖြစ်ကတော့ မင်းငါ့ကိုကောင်းပန်လျှောက်လဲလို့ရမဲ့အ ဖြစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး . . ဒါထားတော့မင်းလူ့လောကထဲမှာနေ ချင်သေးရင်ဒီစာကိုရဲလက်မရောက်ဘို့လိုတယ် . . အဲဒီလိုမရောက် ချင်ရင်ငါ့ကိုငွေငါးသောင်းပေး . . မင်းစာကို ငါပြန်ပေးမယ် ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီစာကိုငါသိမ်းထားလို့ အကျိုးမရှိမဲ့အတူတူ ရဲလက်ကို အပ်လိုက်ရုံဘဲ ဘယ်နဲ့လဲ မင်းဆီကငွေရတာနဲ့ မင်းစာကိုလဲ ပြန်ပေးမယ် . . ဒါဘဲ . .”

မောင်မောင်လွင်က စကားဆုံးသွားသည်နှင့်တပြိုင် နက်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အတင့်ခမြာခေါင်းဘုံးပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်သည် မှတပါးဘာမှ မတတ်နိုင်တော့သည်သာမက မျက်ရည်များက ပါးပြင်သို့ အလုအယက် တိုးဝှေ့ဆင်းသက်လျက်ရှိနေ လေသည်။

အတောင့်တယောက်သောကရောက်နေသလောက် ဖေ ပျော်ကြီးပျော်နေသူ နှစ်ယောက်မှာကား မောင်မောင်လွ နှင့် ရင်ရင်မြင့်တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည် အတင့်ကိုချစ်ဟန်ဆောင်၍ နေသော်လည်း သူ၏တကယ့်အချစ်မှာရင်ရင်မြင့်ထံတွင်သာ ရှိနေသည်ကို ရင်ရင်မြင့်ကလည်းယုံမှားသံသယမရှိဘဲ နှစ် ယောက်တွဲ ချစ်ပွဲဝင်ကာ ချစ်ဗျူဟာခင်းလျက်ရှိနေကြ လေသည်။

ရင်ရင်မြင့်မှာ ဝါရင့်နေသဖြင့် အလိုးခံသည့်နေရာ တွင်ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပက်ပက်စက်စက်ရှိလှသည်။ ယာ လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်၍ခံနေရာ လီးသူမှာ လည်း တကျော့ကြီးသူထက်ဖြစ်သဖြင့် သူနှဲ့ဟပ်မိနေ၏။

“ကဲ . ထိုးသွင်းတော့ . .”

ရင်ရင်မြင့်က လီးကိုကိုင်ပြီးတော့ပေးထားရင်း ထိုး သွင်းခိုင်းလိုက်သဖြင့် မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ခါးကို ဆွဲ၍ ထိုးသွင်းလိုက်ရာ စွပ်ကနဲ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ခါးကိုဆွဲထားရင်း လီးကိုဖြေးဖြေးချင်း သွင်းလိုက် ပြန်နှုတ်လိုက်လုပ်ရင်း သူ၏ လီးကြီးသည် စောက်ပတ်ထဲသို့ ဝင်ချီထွက်ချီဖြစ်နေသည်ကို အားရပါးရကြည့်နေ၏။ ဤတွင် ရင်ရင်မြင့်က အားမလို အားမရဆိုလိုက်သည်။

“အမလေး ကိုယ်တော်မြတ်ကလဲ ဇိမ်ယူနေလိုက်

တာ ဘွက်ဘွက်လက်လက်များလိုးစမ်းပါ”

“အို . . ဖြေးဖြေးချင်းလိုးမှအရသာရှိတာ”

“ကဲ . . သဘော . . .သဘော”

မောင်မောင်လွင်သည် ရင်ရင်မြင့်၏ ခါးကိုဆွဲ၍ တချက်ချင်းဆောင့်နေ၏။ ရင်ရင်မြင့်၏ ဖင်ကြီးနှင့်တင်ပါး ကြီးနှစ်ပတ်မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးနှင့်ပြောင်နေသည်။

မောင်မောင်လွင်သည် ခါးတလှည့် တင်ပါးတလှည့် ဆွဲ၍ ဆောင့်ဆောင့်သွင်းနေရာ “ဖတ် . . ဖတ်”ဟူသောအသံ များကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဖြင့်ရင်ရင်မြင့်က သေသေချာ ချာကုန်း၍ပင်ပေးလိုက်၏။ မောင်မောင်လွင်ကလည်း ပယ်ပယ် နယ်နယ်ဆောင့်လေသည်။

“ဘွပ် . . ဘွပ် . . ဘွပ် . . ဘွပ်”

လီးနှင့်စောက်ပတ်တို့ကစီးကျလျက်ရှိသော အရည် များမှာ အိပ်ယာပေါ်သို့ရွှဲပြီး အကွက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် လူမရှိသည့်အရပ်သို့ရောက်နေသည် ဟု၍ပင်ထင်များထင်နေသလားမသိ အေးအေး ဆေးဆေး ဇိမ်ယူပြီး အရသာခံ၍လိုးနေကြသည်။

အတန်ကြာသော်မောင်မောင်လွင်သည် သူ၏လီး ကြီးကိုဖြေးဖြေးချင်းပြန်နှုတ်လိုက်ရာ စောက်ခေါင်းထဲမှ ဘွပ်ကနဲမြည်သောအသံနှင့်အတူ စောက်ရည်ဖြူများလည်း စီးကျလာလေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် လီးတန်းလန်းနှင့်ပင် ခုံအေ
ပေါ်မှ အရက်ဖလ်ခွက်ကို ယူပြီး တင့်သောက်လိုက်၏။

ရင်ရင်မြင့်က ကုန်းနေရာမှ ခါးဆန့်၍ ရပ်လိုက်
ရာတွင် သူ့စောက်ခေါင်းထဲမှ ဗြစ် .. ဗြစ် .. ဗြစ် .. ဗြ
သောအသံများထွက်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်မော
လွင်အနားသို့သွား၍ရပ်ခါ ရောခွက်သောက်ပြီး မော
မောင်လွင်၏ ပေါင်ကြားထဲမှ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော
လီးကြီးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ဒစ်ကြီးကိုဖြဲဖြဲကြည့်နေ၏။

"ကြည့်စမ်းပါအုံး .. မောင့်လီးကြီးကလဲ ကြော
ရောကြီး .. ဒစ်ကြီးကလဲ အရမ်းကြီးတာဘဲ .."

"ဒစ်ကြီးသလောက် မြင့်စောက်ခေါင်းကလဲ ကျယ
တာဘဲမဟုတ်လား . . ဒါကြောင့် အသာလေးဝင်သွား
တာပေါ့ .."

"ဟုတ်မလား .. ဒီဒစ်ကြီးကို မဝင်မချင်း အရမ်း
ဆောင့်လိုးလို့ဝင်တာ မောင်ကတော့ ဇိမ်ရှိမှာပေါ့ မြင့်မှ
တော့ စောက်ပတ်ထဲ ပူနေတာဘဲ ကျွန်မဟာက ဒီလောက်
မကျယ်ပါဘူး မောင်ရယ် .."

"မကျယ်တာ မကျယ်တယ် စောက်ပတ်ကြီးက အယ်
နေတာဘဲ တော်ရုံလီးဆိုရင် နှစ်ချောင်းပူးတောင် သွင်း
လိမ့်မယ် .."

"ဒီလောက်ကျယ်တာတောင်မောင့်လီးနဲ့ တော်ရုံသ
မဟုတ်လား"

"အေးလေ ဒါကြောင့်လဲ ဒီလီးနဲ့ဒီစောက်ပတ်
တာတွေ့ကြတာဘဲ"

"ဒါပေါ့မောင်ရဲ့ .. လူချင်းတွေ့သော်လဲ သဟဇာ
ချင်းတူနေတာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့မင်းစောက်ပတ်က သူများထက်ကို အတော်
ကျယ်ပါတယ်"

"အမယ် .. ဒါကျယ်သလား .. ကဲ.."

ရင်ရင်မြင့်သည် အနီးရှိကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပေါင်ကားလျက် ဒူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ဆွဲ
တင်၍ စောက်ပတ်ကြီးကို ဖြဲပြလိုက်၏။ မောင်မောင်လွင်က
စောက်ပတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏စောက်ပတ်ကြီးမှာ အမွေးများရှိသော်လည်း
အမွေးများမှာ စောက်ပတ်အခုံးပေါ်တွင်သာများ၍ အဝ
ပတ်လည်တွင်ကား အနည်းငယ်သာရှိလေသည်။ သူမသည်
ဤမျှနှင့်ပြ၍အားမရနိုင်သေးဘဲ ဒူးနှစ်လုံးကိုသူ့အတိုင်း
ထောင်ထားလိုက်ပြီးလက်နှစ်ဖက်က စောက်ပတ် နှုတ်ခမ်း နှစ်
ဖက်ကိုကိုင်၍ခပ်နာနာဖြဲပြလိုက်ပြန်၏။

စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားများမှာ လီးနှင့်ပွတ်တိုက်ဖန်
များသဖြင့် အညိုရောင်သန်းနေသော်လည်း ပြဲထွက်လာ
သော အတွင်းသားများမှာကား နီရဲလျက်ရှိနေပေသည်။ နီနီ
ရဲရဲနှင့်ပြဲပြဲကြီးဖြစ်နေသည့် စောက်ပတ်အလယ်တွင် စောက်
စေ့လေးမှာ ပြူးပြီးချွန်ထွက်နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်မတော့ . . .။

"မြင့်ရေ . . "

"ခေါင် . . "

"နာနာဖြူကွာ . . "

"အမလေး . . ဖြူရလွန်းလို့ မြင့်စောက်ပတ်ကို ကွဲထွက်မလားမှတ်ရတယ် . . "

သူတို့နှစ်ယောက်သား မီးတုန်ယမ်းကုန် တအားခဲပြီး အရမ်းကြဲနေကြလေ၏။

"ကောင်းရဲ့လားမြင့်"

"အို ကောင်းတာမှ သိပ်ကောင်းတာဘဲ . . ဘယ်လို ကောင်းမှန်းမသိဘူး . . "

မောင်မောင်လွင်သည် ကုလားထိုင်နောက်မှီကို ကိုင်ဆွဲ၍ တအားလိုးပြန်လေ၏။

"အမလေး . ကောင်းတယ် . . ကောင်းတယ် . . အဲဒါသိပ်ကောင်းတာဘဲ မောင့်လီးကို စုအတိုင်းထည့်လိုးပါ နေရာမရွေ့နဲ့ . . "

မောင်မောင်လွင်သည် သူမပြောသည့်အတိုင်း သူ့လီးကို တည့်တည့်ပင် တအားဆောင့်လိုးပေးနေ၏။ စောက်ပတ်မှာ အစွမ်းကုန်အရမ်းပြဲနေသည့်အတွက် လီးမှာ အရင်းအထိဝင်ဝင်သွားသဖြင့် ဆောင့်လိုက်တိုင်း ဒုတ်ကနဲ ဒုတ်ကနဲဖြစ်နေလေသည်။

"မောင်လေးတော့ ကောင်းလိုက်တာ မောင်—

အသဲကိုနိုက်ဖိုက်သွားတာဘဲ . . "

ရင်ရင်မြင့်မှာ ကောင်းလွန်းမက ကောင်းလှပါသောကြောင့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထကြွလောက်လိုက်ချင်စိတ်ပင်ပေါ်ပေါက်လာခါ အသားများမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

မောင်မောင်လွင်သည် သဲသဲမဲမဲ မနားတမ်းဆောင့်၍ဆောင့်၍ လိုးနေ၏။

"ဘွပ် . . ဘွပ် . . ဘွပ် . . ဘွပ် . . ဘွပ်"

"ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . အား ကောင်းလှချည်လား မောင် . . အမလေး . . အမေ . . ဟင်း . . "

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိသမျှအားကို အစွမ်းကုန်အသုံးချလိုက်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးနှစ်ဦးစလုံး ခုံ၍ တချီပြီးသွားပြန်လေသည်။

နှစ်ဦးသားမှာ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝသွားသော်လည်း လီးကို မချွတ်ဘဲ စိမ်ထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်လွင်သည် နည်းအမျိုးမျိုးလိုးတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ရင်ရင်မြင့်အဖို့ အလိုးခံ၍ကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ခဆန်းလှပါပေ . .။

ရင်ရင်မြင့်၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် စိမ်ထားသော လီးကြီးမှာ တဖြေးဖြေးသန်မာလာပြန်ပြီ . .။

"မောသလား . . မောင်"

"မမောပါဘူး ၊ မြင့်ရယ်"

"မမောဘူးသာဆိုတယ် .. မောတဲ့ မောတဲ့

"ဒါကတော့ မောင်တယောက်ထဲကျိုးစားရတာ

. မောမှာပေါ့ .."

"မြင့်လဲပါပါသေးတယ် မောင်တယောက်ထဲ ကြိုး

စားရတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ .."

"အေးလေ ဒါကြောင့်လဲ ခုလိုနှစ်ဦးကျိုးစားလို့

အရေသာဖြည့်တော့ပေါ့ မြင့်ရာ .."

"မြင့်စောက်ပတ်ကြီးက သိပ်ကျယ်တယ်ကွယ်

အပျိုအစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား"

မောင်မောင်လွင်က အကြောင်းသိများပင် မြင့်မြ

သော်လည်း တမင်စနဲ့လိုက်သည်။

"အပျိုစစ်လို့ ဘယ်သူ့များအလိုးခံဘူးလို့လဲ"

"အခုဘဲ အလိုးခံနေတယ် မဟုတ်လား"

"သူကမှ လူမျိုးစစ်တာ"

"စစ်ပါတယ် ၊ မြင့်ရဲ့.."

"စစ်တယ်သာပြောတယ် ၊ တိုကောင်မ စောက်ပတ်

ကို အခုလောက်ဆို ကွဲထွက်တော့မယ်"

"မြင့် အပျိုအစစ်နော် .."

"စစ်တာပေါ့ မောင်ရဲ့.."

"စစ်တယ်သာပြောတယ် .. စောက်ပတ်ကမြင့်

အညိုရောင်သန်းနေပြီ"

"အညိုရောင်သန်းမှာပေါ့ မောင် ခဏခဏ လိုးလို

နေတာကိုး.."

"ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့မြင့်ရယ် .. နောက်တမျိုး

လိုးကြရအောင်.."

"မထားနိုင်ဘူး .. မထားနိုင်ဘူး .. မောင်နဲ့

မြင့်တို့လိုးတော့နေကာဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ"

"ဒါတွေ မောင်သိပါတယ် .. ကဲ .."

မောင်မောင်လွင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရင်ရင်

မြင့်၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ သူ၏လီးကြီးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ

ဘွပ်ကနဲ မြည်သွားလေ၏။

ဒီးနောက် ရင်ရင်မြင့်ကိုကုတင်ပေါ်မှ မြေပေါက်

နှစ်ဖက်ကိုတွဲလောင်းချ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

"မောင်ကလဲ ဘာလုပ်ဖို့မလို့လဲ"

"ဟောဒါ လုပ်မလို့ .."

မောင်မောင်လွင်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်

ကလည်း ရင်ရင်မြင့်၏ စောက်ပတ်ကို ကုတ်လိုက်သည်။

"အို .. မောင်ကလဲ ယားလိုက်တာ"

"ယားလေ ကောင်းလေပေါ့ .."

ရင်ရင်မြင့်သည် တဆတ်ဆတ်နှင့်တောင်လှုပ်ရှိသော မောင်မောင်လွင်၏လီးကြီးကို တလှည့် စောက်ရည်များတသွင်သွင်စီးကျနေသော သူမ၏ စောက်ပတ်ကိုတလှည့် ကြည့်နေရင်းက အလိုးခံချင်သည့်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

မောင်မောင်လွင်သည် ရင်ရင်မြင့်၏အနေအထားကို မြင်ပြင်ပေးလိုက်ရာ ရင်ရင်မြင့်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေတွဲလောင်းနှင့်လက်နှစ်ချောင်းကို နောက်သို့ ထောက်ရက်သားဖြစ်သွားသည့်အပြင် လိုးရန်အကောင်းဆုံးအနေအထားသို့ရောက်သွားလေသည်။

သူမ၏စောက်ပတ်ကြီးမှာလည်း မောင်မောင်လွင်၏လီးကြီးခေါ် နေသည့်အလား ပွစိပွစိနှင့်ယားကျိကျိဖြစ်နေလေ၏။

"မောင်ကလဲကွယ် မြင့် မနေတတ်တော့ဘူး.. ယားလှပါပြီ .. လိုးရလေ မြန်မြန်လိုးစမ်းပါ"

"လိုးမှာပေါ့.. မြင့်ရဲ့ . ဖြေးဖြေးပေါ့ .."

"မောင်မလိုးရင်တော့ .. ဗိုက်ကြီးနဲ့ဘဲ ခေမ်းသွားရလိမ့်မယ် .."

ရင်ရင်မြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို အရက်ပုလင်းကြီးကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

"ဒီလောက်ကောင်းတဲ့လား မြင့်ရယ် ."

"တကယ်ပြောတာပေါ့ မောင်ရဲ့ .. ယုံမရသေးရင် မှာသာကြည့်တော့ .."

ရင်ရင်မြင့်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်က လည်း သူမ၏စောက်ပတ်ကြီးကို ဖြဲပြလိုက်ရာတွင် အရေပြား အတောက်တောက်သိုးကျနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

"တဲ့ . တဲ့ .. မောင်လိုးပါတော့မယ် မြင့်ရယ် .. ခံဖို့သာပြင်တော့ .."

"ဒီကတော့ .. အဆင်သင့်ပါဘဲမောင်"

ရင်ရင်မြင့်သည် သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကို ကားပေး လျက် ရင်ကိုကော့ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ မောင်မောင်လွင်သည် သူမ၏ ပေါင်ကြား တွင်ဝင်နေရာယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့လီးကြီးကို အံမြုတ်ရုံ အသာ သွင်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် နို့နှစ်လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချုပ်ကိုင်၍ တအားအောင့်လိုးထည့်လိုက်လေသည်။

"အား .. လားလား.. ကြီးလှချည်လား.. မောင် ရယ် . ဖြေးဖြေးလုပ်မှပေါ့ .."

"နို့ .. မြင့်ကအလိုးခံချင်လှချည်ရဲ့ ဆို .."

"ခံတော့ ခံချင်တာပေါ့.. ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ကြီး

တော့ အောင့်သွားတာပေါ့ ..”

မောင်မောင်လွင်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ရန်ရင်မြင့်ခါးကိုဖက်၍ မှိန်မှိန်လိုက်နေ၏။

“မင်းဖြေချင်လဲနေပါတော့ မောင်ရယ် . ဖြေးဖြေးလေး မလုပ်နေပါနဲ့”

“ဒါနဲ့ .. ခုနကတော့ မခံနိုင်ဘူးဆို”

“အရှိန်မှ မရသေးဘဲ”

“အရှိန်မရသေးခင်တော့ ဒီလိုပဲ အောင့်ခံရတာပေါ့ မြင့်ရယ် ..”

“မြင့်သိပါတယ် မောင်ရယ် .. မြန်မြန်လိုးပါတော့”

ရန်ရင်မြင့်သည် မအောင့်နိုင် မသီးနိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် မောင်မောင်လွင်၏ခါးကို အတင်းပြန်ဖက်၍ တောတောတိုးနေပြန်၏။

ထိုအခါကျမှ မောင်မောင်လွင်သည် ရန်ရင်မြင့်စိတ်ထနေသည်ကို သိသဖြင့် တအားလိုး တအားထိုး တအားဆောင့်လေသည်။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ကောင်း လိုက်တာမောင်ရယ် .. နေရာမပြောင်းနဲ့နော် .. အဲ့ဒီအတိုင်းဆောင့်ပါ မောင်ရယ် ..”

“မပြောင်းပါဘူးမြင့်ရယ် . ဒီနေရာကဘဲ လိုးပါ့

မယ် .. စိမ်နဲ့သာခံပေတော့ ..”

ရန်ရင်မြင့်သည် တိတိကျကျ အလိုးခံရတော့မည်ဖြစ်၍ သူမ၏ စောက်ပတ်ကြီးကို မြှောက်ပေးပြီး ပြဲပေးပြီလျှင် မောင်မောင်လွင်ဆောင့်လိုက်တိုင်း ရှေ့သို့ တိုးတိုး ပေးနေရာ လီးမှာ အဆုံးအထိ ဝင်သွားသဖြင့် သူမအတွက် ခံလို့ကလည်းကောင်း၊ အရသာကလည်းထူးကဲလှသဖြင့် ပါးစပ်မှ တဟင်းဟင်း တအင်းအင်းဖြစ်နေသည်။

“မောင်က အလိုးဘက်မှာတော့ အတော်စိတ်ရှည်ရတယ် ဒါကြောင့်ရှိ မောင့်ကို အခုလို ရက်ရက်စက်စက်အလိုးခံနေတာပေါ့ ..”

“မြင့်ကလဲ အခံဘက်ကတော့ စံဘဲမဟုတ်လား”

“ဒီစောက်ပတ်နဲ့ ဒီလီးကို အခုလိုမှ အလိုးမခံကြရင် ဘယ်အရသာရှိမှာလဲ မောင်ရဲ့”

“ဒါပေါ့မြင့်ရဲ့ .. ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဟာကို တချို့လူတွေက ရှက်သလေး ကြောက်သလေးနဲ့ လုပ်နေကြသေးတယ်နော် ..”

“တီရှိသွားမှာစိုးတဲ့ .. အရှက်တရားတွေက ဖုံးလွှမ်း နေကြတာပါမောင်ရဲ့ ..”

‘ကောင်းပါ .. လိုးနေတဲ့နေရာမှာ တရားတွေ ဘာတွေနဲ့ မြင့်ကလဲ သိပ်မဆိုးဘူး ..”

"ဟဲ့ .. ဓါတွေထားလိုက်ပါတော့.. မြင့် ပြီးခါနီး
နေပြီ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆောင့်စမ်းပါ .."

"မောင်လည်းပြီးတော့မယ် .. အဲဒီတော့ လိုးပြီ ..
မြင့်ရေ .. လိုးပြီ ... တဲ့ကွာ .. တဲ့ကွာ .."

"အွပ် .. အွပ် .. အွပ် .. အွပ် .."

ဆောက်ပတ်နှင့်လီးတို့တတ်၍ လိုးနေကြသော
အသံများမှာ တခန်းလုံးဆူညံနေတော့သည်။

"ဆောင့်ဆောင့် . နာနာဆောင့် တအားလိုး ..
မြင့်ရဲ့ဆောက်ပတ်ကြီး ကွဲထွက်ရင် ကွဲထွက်သွားပါစေ ..
နောက်မှတဲ ဆေးရုံတက်ချုပ်မယ် .."

မောင်မောင်လှိုင်သည် ရှိုက်ကန်ရှိုက်ကာ တအားကုန်
ဆောင့်နေလေသည်။

"ကောင်းရဲ့လားမြင့် .."

မောင်မောင်လှိုင်က ခိုင်ခိုင်မြင့်ခါးကိုပတ်၍ လိုးနေ
ရာမှ မေးလိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်မောင် .. ကောင်းတာမှ ရွှေမိုး
ကို မေ့သွားတာပဲ . ဟုတ်ပြီ . ဟုတ်ပြီ .. ဆောင့် ..
ဆောင့် .. နာနာလေး .. မိဆောင့် .. ကောင်းလိုက်
တာနော် .. နတ်ပြည်ကိုများ ရောက်နေသလား မသိဘူး
.. အောင်မယ်လေးတော့ . . အင်း ဟင်းဟင်း .." ဟု

သာသာအော်သံနှင့်အတူ ခိုင်ခိုင်မြင့်မှာ နောက်သို့ လန်ကျသွား
နလေတော့သည်။

xxxxx

"ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ... အကောင်
မှ အရသာတွေ့ကြရဲ့လား .."

မောင်မောင်လှိုင်နှင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်တို့သည် မှိန်း၍ မှိန်
ယူနေကြရာမှ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လန့်ဖြန့်
သွားပြီးလျှင် လူခိုင်းဝှာ၍ အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
မိလေ၏။

"ဟာ .. အောင့်ပါလား .."

"ဘာအောင့်လဲ .. ကျွန်မဟာ အောင့် မဟုတ်
တော့ဘူး .. ဟိုတုန်းကတော့ ရိုးရိုး အောင့်ပေါ့ .. ခုတော့
မတော်တဆမြစ်သွားပါပြီ.. ဒီလိုပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်
ကတော့ ရှင်တို့မှာပေါ့ .. ဒီမှာကြည့်စမ်း .. ဘာလဲလို့
တောက်တော့ ရှိသေးဘဲ "

အောင့်သည် သေနပ်ကိုင်၍ တဆတ်ဆတ်ဟုန်
နေ၏။

"အောင့် . မင်းရူးနေပြီ ထင်တယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. ရူးနေပြီ .. ပထမဒေါသရူး .
နောက်တဏှာရူး . အဲဒါတွေ အားလုံးပေါင်းပြီး ရူးနေတယ်

ဒီမှာ ရှင်က ကျွန်မဆီက တကို လက်ကိုင်ထားပြီး ရွှေညီ မယ် ကြာတယ် .. နောက်ပြီး ဒီတောင်မနဲ့ ပျော်မယ် .. တယ်တော်တဲ့အကြ . ဟိုနေ့က မြန်းကနဲ့ ပန်ဦးတားမိ တာ .. ဘာကြောင့် တေသဲမှာ ရှင်သတ်ခိုင်းလို့သာ သတ် ရတယ်ဆိုတဲ့ အညီအစွန်းတွေ ပါနေတာကိုလဲ စဉ်းစားကြည့် ပါအုံး .. တချိန်က ရှင့်ကို အသက်မကာ ချစ်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် ရှင်ခိုင်းရာလုပ်ခဲ့မိလို့ .. အခု ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ .. ကြည့်စမ်း .."

အတင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို စာရွက်အဝါဝါတစ်ခုကို ယမ်းချပေးလိုက်ရာ မောင်မောင်လွင်သည် လက်မှာ တုန်၍ ဗွာ မြန် ကောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်တွင် ...

သို့/- ဒေါ်တင့်တင့် ..

ဦးသာခင်ထံမှ အဆိုးရောဂါ ပေးဆော်ရန်ရှိသော အမြတ်စတော်ကြေးငွေ အားလုံး ကို ပြေလည်အောင် မပေး ဆပ်နိုင်ပါက ဦးသာခင်ပိုင် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားသော ရွှေ ငွေ ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် တိုက်တာ ခြံမြေများပါ မကျန် သိမ်းဆည်းခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ..။

သို့ဖြစ်၍ ဦးသာခင်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ ခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်လိုက် ပိတ်သိမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

ပ/- xxxxx

မောင်မောင်လွင်သည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အ တန့်ရပ်သွားသလားနှင့် ခေါင်းထဲကြည့်ရာ သူ့အတွက်အချက် ချက်မရှိတော့သည်ကာကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ဒီသတင်း ပေါက်ကြားသွားပါက သူပါ ကြံရပါဖြစ်နေသည်က တကြောင်းကြောင့် အတင့်အား မျှော်ယမ်းရန် စိတ်ကူးရှိ သဖြင့် ခေတ်ကနဲ ထလိုက်ပြီး အတင့်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားလေတော့သည်။

"ရှင်.. ရှင်.. ရှေ့မတိုးနဲ့နော်.. ပစ်လိုက်မယ်"

"ဘာတယ်ကွာ .." မောင်မောင်လွင်သည် ပြော ပြောဆိုဆို ခုန်အုပ်လိုက်ရာ အတင့်ကလည်း ကြောက်လန့ ထိန့်အားနှင့် နောက်ဆုတ်ပြေးလိုက်ရာ .

"ဒိုင်း.." ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မောင်မောင်လွင် မှာ ညိမ့်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ရပ်ရပ်မြင့်သည် အခန်း ပြင်ဖက်က ..

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ .. မောင်ရယ် .. မိန်းမယုတ် လက်ချက်နဲ့မှ အသက်ဆုံးရတယ် .."

"သာ မိန်းမယုတ်လဲ ညီအသာသွားပေါက်"ဟု ဆို ကာ နောက်တချက်ဆင့်ပစ်လိုက်ရာ "ဒိုင်း.."ကနဲ ပူသော အသံနှင့် မရှေ့မနှောင်းပင် ရပ်ရပ်မြင့်သည် မောင်မောင်

လွှင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့၏။

ဗိုင်းနောက် အသင့်သည် ချူး၏နားထင်ကိုချိန်၍ ပစ်လိုက်ပြန်ရာ ... ဒိုင်း ကနဲ အသံနှင့် တဆက်တည်း ခွေ ခွေလေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အခန်းမှ သေနတ်သံကြား၍ လူအများ ပြေးတက် လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘသိန်းသည် အပြင်မှ ပြန်လာ နိုက်နှင့် ကြုံနေသဖြင့် ဘသိန်းလည်း အပြေးတက်သွား၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဖုန်သြဘာ တွေ့ရသည်နှင့် အတူ လာကြည့်သော လူအများတို့အား ရှင်းပြလိုက်ရလေ တော့သည်။

"ဒါဖြင့် .. တသုတ်တောင်နှင့် ဖါမတွေ့ သေသော တောင်းပါတယ်"ဟု လူအများထဲမှ တယောက်သောသူက ပြတ်သားသော စကားကို ဆိုလိုက်လေတော့သတည်း..။

xxxxx

ပြီးပါပြီ